

גירסא דינקותא

על

מסכת שבת

נערך להקל על הלימוד

Girsah Deyankutah

on

Tractate Shabbat

Arranged to facilitate learning

©

All Rights Reserved.

כל הזכויות, ובכללן צילום, העתקה, או חלק ממנו, בין בארץ ובין בחו"ל,

שומרות לדוב בער אלהאדיף

01-1-206-722-2513

jba2448@mac.com

Dedicated in memory of Sam Israel ז"ל.

A shoe maker.

*A man who believed
we are our
brother's keepers.*

*May his memory be
an eternal blessing.*

.ת.נ.צ.ב.ה.

By the Samis Foundation.

מתלמוד בבלי, מסכת שבת כא:

אמרוה רבנן קמיה דאביי משמי דרבי ירמיה – ולא קיבלה.

כי אתא רבין, אמרוה קמיה דאביי משמיה דרבי יוחנן – וקבלה.

אמר (אביי): אי זכאי גמירתיה לשמעתי מעיקרא.

והא גמרא! נפקא מינה לגירסא דינקותא.

רש"י:

ולא קיבלה: שלא חשבו לסמוך על דבריו.

גירסא דינקותא: מתקיים יותר משל זקנה.

From the Babylonian Talmud, Tractate Shabbat 21b:

The Rabbis taught this law to Abbaye in the name of Rabbi Yirmiah, and he did not accept it.

When Ravin came, he stated the law before Abbaye in the name of Rabbi Yochanan, and he accepted it.

(Abbaye) stated: If only I had merited to learn this teaching at the first (time I heard it)!

But he learned it (the teaching, later, so why the lament?)

The difference is for the **studies of childhood (Girsah Deyankutah)**.

Rashi:

And did not accept it: he (Abbaye) did not consider him (Rabbi Yirmiah, authority enough) to rely on his words.

Studies of childhood (Girsah Deyankutah): are kept better then of those of old age.

Contents

8.....	Introduction
9.....	Skills of Mishnah
10.....	שבת בתנ"ך
14.....	רמב"ם הלכות שבת
18.....	פרק א
24.....	פרק ב
30.....	פרק ג
34.....	פרק ד
36.....	פרק ה
39.....	פרק ו
47.....	פרק ז
52.....	פרק ח
58.....	פרק ט
63.....	פרק י
68.....	פרק יא
73.....	פרק יב
79.....	פרק יג
82.....	פרק יד
86.....	פרק טו
89.....	פרק טז
96.....	פרק יז
102.....	פרק יח
105.....	פרק יט
111.....	פרק כ
114.....	פרק כא
117.....	פרק כב
123.....	פרק כג
127.....	פרק כד
133-162.....	Extra Work Pages

Introduction to teachers and students:

I have attempted to arrange the משנה in a way that would work best for my students: format the text so it is easy to read, facilitates comprehension, and aid in memorization. Words have been colored with the following code: the words that capture or hint to the main topic of the משנה are in **light brown**. This color was selected since it is similar to the color of the earth in the land of Israel. The words of each case are in the color **green**, since the cases grow from the topic of each משנה. Finally, the words of each law are in **sea blue**, as the laws bring us close to Hashem, and the sea is similar to the heaven, which represents the heavenly throne. All other information has been placed in black. There are situations where the topic of the משנה is also part of the case, or the law. It is my hope that the reader will appreciate what can be gained from this approach and accept some necessary areas of ambiguity.

The names of each תנא were placed in bold with quotation marks around his statement so the student can quickly identify whom the speaker is. When possible, similar cases and laws have been vertically lined up to show repetitions.

I have included some of the main פסוקים from the תנ"ך that discuss שבת. Additionally, I have included the first chapter of the מ"מב"ם (Maimonides's) classic text, the משנה תורה, on הלכות שבת. In this chapter he explains many of the main principals needed for understanding the laws of שבת. One can learn this section as a means of preparing to study the משנה, to review, or however one would like.

I have also included a list of skills one can develop in the study of משנה. This list can help teachers teach each student "according to his way" (משלי). The whole class can then be learning one משנה, yet each student can be working on a different skill; or, several groups in the classroom can be developing one skill and then share their findings at the end of the period, as Rabbi Hiyya would say to his students, "Teach your section to your friend" (כתובות קג,ב). Use the lined paper opposite each page of text work on the different skills of משנה, write translations, or take notes on the lecture.

Thank you to my teachers and friends who have reviewed this text prior to its publication: your input is dearly valued. The Samis Foundation's generosity, council, and friendship have deeply impressed me. My wife, Emily, has provided consistent encouragement throughout this project; to all, I thank you.

May it be Hashem's will that this work in some small way help students in the learning of their childhood years.

בהצלחה,

Dov Baer Alhadoff

Tamuz 5767

Skills of Mishna

Many skills can be identified in the study of משנה. As a teacher, I often refer to the list of skills I am teaching to make sure my students have a broad view of this holy subject. On the other hand, this list is helpful for students because it allows them to see where they are in their development and study of משנה. I have attempted to identify the below skills in order from most basic to more complex. I hope this list will serve as a useful guide in your teaching or study of משנה.

The learner can:

- Read and translate the משנה.
- Recite the משנה by heart.
- Identify key words and phrases in the משנה.
- Identify the topic, cases, and laws of the משנה.
- Identify the dispute among the Tannaim.
- Can identify if the topic is an אב, תולדה, דרבנן.
- Identify questions needed for full understanding of the subject/What might the Gemara say?
- Can make connections to other משניות.
- Identify similar approaches of a תנא.
- Apply information in the משנה to a new case.
- Articulate connections between the משנה and פסוקים.
- Develop new cases based on the fundamental rules of שבת.
- Is familiar with the time periods of the משנה to better understand the deposes.

שבת בתנ"ך

א וַיִּכְלוּ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכָל־צְבָאָם: ב וַיְכַל אֱלֹהִים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה וַיִּשְׁבֹּת בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מְכַל־מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה: ג וַיְבָרַךְ אֱלֹהִים אֶת־יוֹם הַשְּׁבִיעִי וַיְקַדְּשׁ אֹתוֹ כִּי בּוֹ שָׁבַת מְכַל־מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר־בְּרָא אֱלֹהִים לַעֲשׂוֹת: (בראשית ב)

ד וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה הֲגַנִּי מִמַּטִּיר לָכֶם לֶחֶם מִן־הַשָּׁמַיִם וַיֵּצֵא הָעָם וּלְקַטּוֹ דְּבַר־יוֹם בְּיוֹמוֹ לְמַעַן אֲנִסְנוּ הַיֶּלֶךְ בְּתוֹרַתִי אִם־לֹא: ה וְהָיָה בַּיּוֹם הַשְּׁשִׁי וְהַכִּינוּ אֶת אֲשֶׁר־יָבִיאוּ וְהָיָה מִשְׁנֵה עַל אֲשֶׁר־יִלְקְטוּ יוֹם | יוֹם: (שמות טז)

יט וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֲלֵהֶם אִישׁ אֶל־יֹתֵר מִמֶּנּוּ עַד־בִּקֹּר: כ וְלֹא־שָׁמְעוּ אֶל־מֹשֶׁה וַיֹּתְרוּ אַנְשִׁים מִמֶּנּוּ עַד־בִּקֹּר וַיִּרְם תּוֹלְעִים וַיִּבְאֵשׁ וַיִּקְצַף עֲלֵהֶם מֹשֶׁה: כא וַיִּלְקְטוּ אֹתוֹ בַּבֶּקֶר בַּבֶּקֶר אִישׁ כְּפִי אֲכָלוּ וְחֵם הַשָּׁמַשׁ וְנָמַס: כב וַיְהִי | בַּיּוֹם הַשְּׁשִׁי לְקַטּוֹ לֶחֶם מִשְׁנֵה שְׁנֵי הָעֶמֶר לְאֶחָד וַיָּבִאוּ כָּל־נַשְׂיָאֵי הָעֵדָה וַיִּגִּידוּ לְמֹשֶׁה: כג וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם הוּא אֲשֶׁר דָּבַר יְהוָה שְׁבַתוֹן שְׁבַת־קֹדֶשׁ לִיהוָה מִחַר אֶת אֲשֶׁר־תֹּאפוּ אִפּוֹ וְאֶת אֲשֶׁר־תִּבְשְׁלוּ בִשְׁלוֹ וְאֶת כָּל־הָעֵדָף הַגִּיחוּ לָכֶם לְמִשְׁמַרְתַּ עַד־הַבֶּקֶר: כד וַיִּנְיחוּ אֹתוֹ עַד־הַבֶּקֶר כַּאֲשֶׁר צִוָּה מֹשֶׁה וְלֹא הִבְאִישׁ וְרָמָה לֹא־הָיְתָה בּוֹ: כה וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֲכַלְהוּ הַיּוֹם כִּי־שְׁבַת הַיּוֹם לִיהוָה הַיּוֹם לֹא תִמְצָאֵהוּ בַשָּׂדֶה: כו שֵׁשֶׁת יָמִים תִּלְקְטֵהוּ וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שְׁבַת לֹא יִהְיֶה־בּוֹ: כז וַיְהִי בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי יָצְאוּ מִן־הָעָם לְלֶקֶט וְלֹא מָצְאוּ: ס כח וַיֹּאמֶר יְהוָה

אֶל־מֹשֶׁה עַד־אָנֹכָה מֵאַנְתֶּם לְשֹׁמֵר מִצְוֹתַי וְתוֹרֹתַי: כֵּט רְאוּ כִי־יִהְיֶה נָתַן לָכֶם
הַשַּׁבָּת עַל־כֵּן הוּא נָתַן לָכֶם בַּיּוֹם הַשְּׁשִׁי לֶחֶם יּוֹמִים שָׁבוּ | אִישׁ תַּחֲתוֹ אֶל־יֵצֵא
אִישׁ מִמְּקוֹמוֹ בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי: ל וַיִּשְׁבְּתוּ הָעָם בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי: (שמות טז)

ח זָכוֹר אֶת־יּוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְּשׁוֹ: ט שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲבֹד וְעָשִׂיתָ כָּל־מְלָאכָתְךָ: י וַיּוֹם
הַשְּׁבִיעִי שַׁבָּת לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ לֹא־תַעֲשֶׂה כָּל־מְלָאכָה אַתָּה | וּבִנְךָ וּבִתְּךָ עֹבְדֶיךָ
וְאִמְתְּךָ וּבְהֵמָתְךָ וּגְרֶיךָ אֲשֶׁר בְּשַׁעְרֶיךָ: יא כִּי שֵׁשֶׁת־יָמִים עָשָׂה יְהוָה אֶת־הַשָּׁמַיִם
וְאֶת־הָאָרֶץ אֶת־הַיָּם וְאֶת־כָּל־אֲשֶׁר־בָּם וַיִּנַּח בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי עַל־כֵּן בֵּרַךְ יְהוָה
אֶת־יּוֹם הַשַּׁבָּת וַיְקַדְּשֵׁהוּ: (שמות כ)

יב שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲשֶׂה מַעֲשֶׂיךָ וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי תִשְׁבֹּת לְמַעַן יִנוּחַ שׁוֹרְךָ וַחֲמֹרְךָ
וַיִּנְפֹּשׂ בֶּן־אִמְתְּךָ וְהֵגֵר: (שמות כג)

א וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: ב רְאֵה קָרָאתִי בְּשֵׁם בְּצִלְאֵל בֶּן־אוּרִי בֶן־חוּר
לְמִטָּה יְהוּדָה: ג וְאַמֵּלֵא אֹתוֹ רוּחַ אֱלֹהִים בְּחֻכְמָה וּבְתַבּוּנָה וּבְדַעַת וּבְכָל־מְלָאכָה:
ד לְחֹשֶׁב מַחְשְׁבֹת לַעֲשׂוֹת בְּזָהָב וּבַכֶּסֶף וּבְנַחֲשָׁת: ה וּבְחֻרְשֹׁת אֶבֶן לְמִלְאֵת
וּבְחֻרְשֹׁת עֵץ לַעֲשׂוֹת בְּכָל־מְלָאכָה: ו וְאֲנִי הִנֵּה נֹתְתִי אֹתוֹ אֶת אֹהֶל־יָאֵב
בֶּן־אֲחִיסָמֶךְ לְמִטָּה־דָן וּבְלֵב כָּל־חֻכְמֵי־לֵב נֹתְתִי חֻכְמָה וְעָשׂוּ אֶת כָּל־אֲשֶׁר צִוִּיתֶךָ:
ז אֵת | אֶהְלֵ מוֹעֵד וְאֶת־הָאָרֶץ לְעֵדֹת וְאֶת־הַכִּפֹּרֶת אֲשֶׁר עָלָיו וְאֵת כָּל־כְּלֵי הָאֹהֶל:

ח וְאֶת־הַשְּׁלֶחַן וְאֶת־כִּלָּיו וְאֶת־הַמִּנְרָה הַטְּהֻרָה וְאֶת־כָּל־כְּלִיָּהּ וְאֵת מִזְבַּח
הַקְּטֹרֶת: ט וְאֶת־מִזְבַּח הָעֹלָה וְאֶת־כָּל־כִּלָּיו וְאֶת־הַכִּיּוֹר וְאֶת־כַּנּוֹ: י וְאֵת בְּגָדֵי
הַשָּׂרָד וְאֶת־בְּגָדֵי הַקֹּדֶשׁ לְאַהֲרֹן הַכֹּהֵן וְאֶת־בְּגָדֵי בָנָיו לְכַהֵן: יא וְאֵת שֹׁמֵן
הַמְּשֻׁחָה וְאֶת־קְטֹרֶת הַסַּמִּים לְקֹדֶשׁ כָּכֵל אֲשֶׁר־צִוִּיתָךְ יַעֲשׂוּ: פ יב וַיֹּאמֶר יְהוָה
אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר: יג וְאַתָּה דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר אַךְ אֶת־שַׁבְּתֹתַי תִּשְׁמְרוּ כִּי
אוֹת הוּא בֵּינִי וּבֵינֵיכֶם לְדֹרֹתֵיכֶם לְדַעַת כִּי אֲנִי יְהוָה מְקַדְּשְׁכֶם: יד וּשְׁמֹרְתֶם
אֶת־הַשַּׁבָּת כִּי קֹדֶשׁ הוּא לָכֶם מִחֻלְלֶיהָ מוֹת יוּמָת כִּי כָל־הַעֲשָׂה בָּהּ מְלֹאכָה
וְנִכְרְתָה הַנֶּפֶשׁ הַהוּא מִקְרֹב עֲמִיָּה: טו שֵׁשֶׁת יָמִים יַעֲשֶׂה מְלֹאכָה וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי
שַׁבַּת שַׁבְּתוֹן קֹדֶשׁ לַיהוָה כָּל־הַעֲשָׂה מְלֹאכָה בַּיּוֹם הַשַּׁבָּת מוֹת יוּמָת: טז וּשְׁמְרוּ
בְנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת־הַשַּׁבָּת לַעֲשׂוֹת אֶת־הַשַּׁבָּת לְדֹרֹתָם בְּרִית עוֹלָם: יז בֵּינִי וּבֵין בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל אוֹת הוּא לְעֹלָם כִּי־שֵׁשֶׁת יָמִים עָשָׂה יְהוָה אֶת־הַשָּׁמַיִם וְאֶת־הָאָרֶץ וּבַיּוֹם
הַשְּׁבִיעִי שַׁבַּת וַיִּנָּפֵשׁ: (שמות לא)

א וַיִּקְהַל מֹשֶׁה אֶת־כָּל־עַדַּת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם אֱלֹהֵי הַדְּבָרִים אֲשֶׁר־צִוִּיהָ
יְהוָה לַעֲשׂוֹת אִתְּכֶם: ב שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲשֶׂה מְלֹאכָה וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי יִהְיֶה לָכֶם קֹדֶשׁ
שַׁבַּת שַׁבְּתוֹן לַיהוָה כָּל־הַעֲשָׂה בּוֹ מְלֹאכָה יוּמָת: ג לֹא־תַבְעֲרוּ אֵשׁ בְּכָל
מִשְׁבְּתֵיכֶם בַּיּוֹם הַשַּׁבָּת: (שמות לה)

לב וַיְהִיו בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל בַּמִּדְבָּר וַיִּמָּצְאוּ אִישׁ מְקַשֵּׁשׁ עֵצִים בַּיּוֹם הַשַּׁבָּת:
לג וַיִּקְרִיבוּ אֹתוֹ הַמִּצְאִים אֹתוֹ מְקַשֵּׁשׁ עֵצִים אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל־אַהֲרֹן וְאֵל כָּל־הָעֵדָה:

לד וַיִּנְיָחוּ אֹתוֹ בַּמִּשְׁמֶר כִּי לֹא פָרַשׁ מֵהַיַּעֲשֶׂה לוֹ: ס לֵה וַיֹּאמֶר יְהוָה
אֶל־מֹשֶׁה מוֹת יוֹמַת הָאִישׁ רְגוּם אֹתוֹ בְּאַבְנִים כָּל־הָעֵדָה מִחוּץ לַמַּחֲנֶה:
לו וַיִּצִיאוּ אֹתוֹ כָּל־הָעֵדָה אֶל־מִחוּץ לַמַּחֲנֶה וַיִּרְגְּמוּ אֹתוֹ בְּאַבְנִים וַיָּמַת כַּאֲשֶׁר
צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה: (במדבר טו)

יב שָׁמֹר אֶת־יוֹם הַשַּׁבָּת לְקֹדֶשׁוֹ כַּאֲשֶׁר צִוָּךְ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ: יג שִׁשִּׁת יָמִים תַּעֲבֹד
וְעָשִׂיתָ כָּל־מְלָאכָתְךָ: יד וַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שַׁבָּת לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ לֹא־תַעֲשֶׂה
כָּל־מְלָאכָה אַתָּה | וּבִנְךָ־וּבִתְךָ וְעַבְדְּךָ־וְאִמָּתְךָ וְשׂוֹרְךָ וְחֹמְרְךָ וְכָל־בְּהֵמָתְךָ וְגֵרְךָ
אֲשֶׁר בְּשַׁעְרֶיךָ לְמַעַן יָנוּחַ עַבְדְּךָ וְאִמָּתְךָ כָּמוֹךָ: טו וְזָכַרְתָּ כִּי עֶבֶד הָיִיתָ בְּאֶרֶץ
מִצְרַיִם וַיִּצְאָךְ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ מִמִּצְרַיִם בְּיַד תְּזַקֶּה וּבְזֹרַע גְּטוּיָה עַל־כֵּן צִוָּךְ יְהוָה
אֱלֹהֶיךָ לַעֲשׂוֹת אֶת־יוֹם הַשַּׁבָּת: (דברים ה)

יג אִם־תִּשְׁיֵב מִשַּׁבָּת רַגְלְךָ עֲשׂוֹת חֲפָצֶיךָ בַּיּוֹם קֹדֶשׁי וְקִרְאתָ לַשַּׁבָּת עֲנָג לְקֹדוֹשׁ
יְהוָה מְכַבֵּד וְכַבְּדָתוֹ מַעֲשׂוֹת דְּרָכֶיךָ מִמִּצְוֹת חֲפָצֶיךָ וְדַבַּר דְּבָר: יד אַז תִּתְעַנֵּג
עַל־יְהוָה וְהִרְפַּבְתִּיךָ עַל־בְּמוֹתַי [בְּמַתִּי] אֶרֶץ וְהֶאֱכַלְתִּיךָ גַחְלִיתִיךָ גַחְלִיתִיךָ יַעֲקֹב אָבִיךָ כִּי פִי
יְהוָה דָּבָר: (ישעיה לח)

לב וְעַמִּי הָאֶרֶץ הַמְּבִיאִים אֶת־הַמִּקְחוֹת וְכָל־שֹׁבֵר בַּיּוֹם הַשַּׁבָּת לְמַכּוֹר לֹא־נִקַּח
מֵהֶם בַּשַּׁבָּת וּבַיּוֹם קֹדֶשׁ וְנָטַשׁ אֶת־הַשָּׁנָה הַשְּׁבִיעִית וּמִשָּׂא כָל־יָד: (נחמיה י)

מִשְׁנֵה תּוֹרָה לְהֶרְמֵב"ם הַלְכוֹת שַׁבַּת

יֵשׁ בְּכֻלָּן חֲמֵשׁ מִצְוֹת-

שְׁתֵּי מִצְוֹת עֲשֵׂה,

וְשְׁלוֹשׁ מִצְוֹת לֹא תַעֲשֶׂה; וְזֶה הוּא פְּרָטֵן:

א לְשַׁבֵּת בַּשְּׁבִיעִי.

ב שְׁלֹא לַעֲשׂוֹת בּוֹ מְלָאכָה.

ג שְׁלֹא לַעֲנֹשׁ בַּשַּׁבָּת.

ד שְׁלֹא לַיצֵאת חוּץ לְגָבוּל בַּשַּׁבָּת.

ה לְקַדֵּשׁ הַיּוֹם בְּזִכְרָה.

וּבְאֹר מִצְוֹת אֵלּוּ בַּפְּרָקִים אֵלּוּ.

הַלְכוֹת שַׁבַּת פָּרָק א

א שְׁבִיתָה בַּשְּׁבִיעִי מִמְּלָאכָה--מִצְוֹת עֲשֵׂה, שֶׁנֶּאֱמַר "וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי תִשְׁבַּת" (שְׁמוֹת כג:יב; שְׁמוֹת לד:כא). וְכָל הָעוֹשֶׂה בּוֹ מְלָאכָה, בְּטַל מִצְוֹת עֲשֵׂה, וְעָבַר עַל לֹא תַעֲשֶׂה, שֶׁנֶּאֱמַר "לֹא-תַעֲשֶׂה כָּל-מְלָאכָה" (שְׁמוֹת כ:ט; דְּבָרִים ה:יג). וְזֶה הוּא חַיִּב עַל עֲשִׂית מְלָאכָה--אִם עֲשֵׂה בְּרִצּוֹנוֹ בְּזָדוֹן, חַיִּב כְּרַת, וְאִם הָיוּ שָׁם עֵדִים וְהִתְרַאָּה, גִּסְקָל; וְאִם עֲשֵׂה בַשְּׁגָגָה, חַיִּב קָרְבַּן חֲטָאת קְבוּעָה.

ב כָּל מְקוֹם שֶׁנֶּאֱמַר בְּהַלְכוֹת שַׁבַּת שֶׁהָעוֹשֶׂה דָּבָר זֶה חַיִּב--הָרִי זֶה חַיִּב כְּרַת, וְאִם הָיוּ שָׁם עֵדִים וְהִתְרַאָּה, חַיִּב סְקָלָה; וְאִם הָיָה שׁוֹגֵג, חַיִּב חֲטָאת.

ג וְכָל מְקוֹם שֶׁנֶּאֱמַר שֶׁהָעוֹשֶׂה דָּבָר זֶה פְּטוּר--הָרִי זֶה פְּטוּר מִן הַכְּרַת, וּמִן הַסְּקָלָה, וּמִן הַקָּרְבָּן; אֲבָל אָסוּר לַעֲשׂוֹת אוֹתוֹ דָּבָר בַּשַּׁבָּת: וְאָסוּרוֹ מִדְּבָרֵי סוּפְרִים, הִרְחַקָּה מִן הַמְּלָאכָה; וְהָעוֹשֶׂה אוֹתוֹ בְּזָדוֹן, מִכֵּין אוֹתוֹ מִכַּת מֵרָדוּת. וְכֵן כָּל מְקוֹם שֶׁנֶּאֱמַר אֵין עוֹשִׂין כֶּךָ וְכָךְ, אוֹ אָסוּר לַעֲשׂוֹת כֶּךָ וְכָךְ בַּשַּׁבָּת--הָעוֹשֶׂה אוֹתוֹ דָּבָר בְּזָדוֹן, מִכֵּין אוֹתוֹ מִכַּת מֵרָדוּת.

ד וְכָל מְקוֹם שֶׁנֶּאֱמַר מִתָּר לַעֲשׂוֹת כֶּךָ וְכָךְ, הָרִי זֶה מִתָּר לְכַתְחֵלָה. וְכֵן כָּל מְקוֹם שֶׁנֶּאֱמַר אֵינוֹ חַיִּב כְּלוּם, אוֹ פְּטוּר מִכְּלוּם--אֵין מִכֵּין אוֹתוֹ כָּלָל.

ה דְּבָרִים הַמִּתְרִים לַעֲשׂוֹת בַּשַּׁבָּת, וּבִשְׁעַת עֲשִׂיתָן אֶפְשָׁר שְׁתַּעֲשֶׂה בְּגִלְלוֹן מְלָאכָה וְאֶפְשָׁר שְׁלֹא תַעֲשֶׂה--אִם לֹא נִתְּפוֹן לְאוֹתָהּ מְלָאכָה, הָרִי זֶה מִתָּר. כִּי־צַד: גּוֹרֵר אָדָם מִטָּה וְכִסָּא וּמִגְדָּל וְכִיּוֹצֵא בָּהֶן בַּשַּׁבָּת, וּבְלִבָּד שְׁלֹא יִתְּפוֹן לְחַפֵּר חֲרִיץ בַּקֶּרֶע בְּשַׁעַת

גְרִירָתוֹ; וּלְפִיכֶךָ אִם חָפְרוּ הַקְרָקַע, אֵינּוּ חוֹשֵׁשׁ בְּכֶךָ--לְפִי שֶׁלֹּא נִתְּפוֹן. וְכֵן מֵהֵלֶךְ אָדָם
עַל גְּבִי עֲשׂוּבִים בַּשַּׁבָּת, וּבִלְבָד שֶׁלֹּא יִתְּפוֹן לְעַקֵּר אוֹתוֹ; לְפִיכֶךָ אִם נִעְקְרוּ, אֵינּוּ
חוֹשֵׁשׁ. וְרוֹחֵץ יָדָיו מֵעַפָּר הַפְּרוֹת וְכִיּוֹצֵא בּוֹ, וּבִלְבָד שֶׁלֹּא יִתְּפוֹן לְהַשִּׁיר הַשָּׁעָר;
לְפִיכֶךָ אִם נָשַׁר, אֵינּוּ חוֹשֵׁשׁ. פְּרָצָה דְחוּקָה--מִתֵּר לְהַכְּנִס לָהּ בַּשַּׁבָּת, אִף עַל פִּי
שְׁמַשִּׁיר צְרוּרוֹת. וְכֵן כָּל דְּבַר שְׂאִינוּ מִתְּפוֹן כְּגוֹן זֶה.

ו עֲשֵׂה מַעֲשֵׂה, וְנַעֲשֵׂת בְּגִלְלוֹ מְלֹאכָה שְׂוֹדָאֵי תַעֲשֶׂה בְּשִׁבִיל אוֹתוֹ מַעֲשֵׂה--אִף עַל פִּי
שֶׁלֹּא נִתְּפוֹן לָהּ, חֵיב: שֶׁהַדְּבַר יְדוּעַ, שְׂאִי אֲפֹשֶׁר שֶׁלֹּא תַעֲשֶׂה אוֹתָהּ מְלֹאכָה. פִּיֶּצֶד:
הָרִי שֶׁצָּרַךְ לְרֹאשׁ עוֹף לְשַׁחֵק בּוֹ לְקֻטֹּן, וְחַתֵּךְ רֹאשׁוֹ בַּשַּׁבָּת--אִף עַל פִּי שְׂאִין סוֹף
מִגִּמְתּוֹ לְהַרְיֵגַת הָעוֹף בְּלִבָּד, חֵיב: שֶׁהַדְּבַר יְדוּעַ, שְׂאִי אֲפֹשֶׁר שֶׁיַּחַתֵּךְ רֹאשׁ הַחִי אֲלֵא
וְהַמּוֹת בָּא בְּשִׁבִילוֹ. וְכֵן כָּל פִּיּוֹצֵא בְּזֶה.

ז כָּל הָעוֹשֶׂה מְלֹאכָה בַּשַּׁבָּת--אִף עַל פִּי שְׂאִינוּ צָרִיךְ לְגוֹף הַמְּלֹאכָה, חֵיב עָלֶיהָ.
פִּיֶּצֶד: הָרִי שֶׁכָּפָה אֶת הַנֵּר, מִפְּנֵי שֶׁהוּא צָרִיךְ לְשֶׁמֶן, כְּדֵי שֶׁלֹּא יֵאָבֵד, אוֹ כְּדֵי שֶׁלֹּא
יִשָּׂרֵף חֶרֶס שְׁלֵנֵר--חֵיב: מִפְּנֵי שֶׁהַכְּבוֹי מְלֹאכָה, וְהָרִי נִתְּפוֹן לְכַבּוֹת, וְאִף עַל פִּי שְׂאִינוּ
צָרִיךְ לְגוֹף הַכְּבוֹי, וְלֹא כָּבָה אֲלֵא מִפְּנֵי הַשֶּׁמֶן אוֹ מִפְּנֵי הַחֶרֶס אוֹ מִפְּנֵי הַפְּתִילָה--הָרִי
זֶה חֵיב. וְכֵן הַמַּעֲבִיר אֶת הַקּוֹץ אַרְבַּע אַמּוֹת בְּרִשׁוֹת הָרַבִּים, אוֹ הַמְּכַפֵּה אֶת הַגְּחָלֹת,
כְּדֵי שֶׁלֹּא יִזְקוּ בָּהֶן רַבִּים--חֵיב: אִף עַל פִּי שְׂאִינוּ צָרִיךְ לְגוֹף הַכְּבוֹי, אוֹ לְגוֹף
הַהַעֲבָרָה, אֲלֵא לְהַרְחִיק הַהִזְק--הָרִי זֶה חֵיב. וְכֵן כָּל פִּיּוֹצֵא בְּזֶה.

ח כָּל הַמִּתְּפוֹן לַעֲשׂוֹת מְלֹאכָה, וְנַעֲשֵׂת לוֹ מְלֹאכָה אַחֲרַת שֶׁלֹּא נִתְּפוֹן לָהּ--פְּטוּר עָלֶיהָ,
לְפִי שֶׁלֹּא נַעֲשֵׂת מִחֻשְׁבָּתוֹ. פִּיֶּצֶד: זֶרֶק אָבֵן אוֹ חֵץ בַּחֲבֵרוֹ אוֹ בַּבְּהֵמָה, כְּדֵי לְהַרְגֵן,
וְהֵלֶךְ וְעָקַר אֵילָן בְּהַלִּיכָתוֹ, וְלֹא הֵרַג--הָרִי זֶה פְּטוּר. קָל וְחֹמֶר, אִם נִתְּפוֹן לְאִסוּר קָל,
וְנַעֲשֵׂה אִסוּר חִמּוּר, כְּגוֹן שְׁנַתְּפוֹן לְזֶרֶק בְּכַרְמְלִית, וְעֵבֶרָה הָאָבֵן לְרִשׁוֹת הָרַבִּים--שֶׁהוּא
פְּטוּר. וְכֵן כָּל פִּיּוֹצֵא בְּזֶה. נִתְּפוֹן לַעֲשׂוֹת דְּבַר הַמִּתֵּר, וְנַעֲשֵׂת מְלֹאכָה--כְּגוֹן שְׁנַתְּפוֹן
לְחַתֵּךְ אֶת הַתְּלוּשׁ, וְחַתֵּךְ אֶת הַמְּחַבֵּר--אֵינּוּ חֵיב כְּלוּם. וְכֵן כָּל פִּיּוֹצֵא בְּזֶה.

ט נִתְּפוֹן לְלַקֵּט תְּאֵנִים שְׁחוּרוֹת, וְלַקֵּט לְבָנוֹת, אוֹ שְׁנַתְּפוֹן לְלַקֵּט עֲנָבִים וְאַחַר כֵּן
תְּאֵנִים, וְנִהְפֵךְ הַדְּבַר וְלַקֵּט הַתְּאֵנִים בַּתְּחִלָּה וְאַחַר כֵּן עֲנָבִים--פְּטוּר. אִף עַל פִּי שֶׁלַקֵּט
כָּל שְׁחֻשֵׁב--הוּאֵיל וְלֹא לַקֵּט כְּפֹסֵד שְׁחֻשֵׁב, פְּטוּר: שֶׁלֹּא אֶסְרָה תוֹרָה אֲלֵא מְלֹאכָת
מִחֻשְׁבָּת, וְהָרִי הוּא כְּמַתְעַסֵּק שְׁהָרִי לֹא יָדַע בְּעֵת שֶׁלַקֵּט שְׁעֵבֵר עַל מִחֻשְׁבָּתוֹ.

י הָיוּ לְפָנָיו שְׁתֵּי גִרוֹת דּוֹלְקוֹת, אוֹ כְּבוֹת, וְנִתְּפוֹן לְכַבּוֹת זֶה וְכָפָה אֶת זֶה, אוֹ לְהַדְלִיק
זֶה וְהַדְלִיק אֶת זֶה--חֵיב: שְׁהָרִי עָשָׂה מִיֵּן הַמְּלֹאכָה שְׁחֻשֵׁב לַעֲשׂוֹתָהּ. הֵא לְמָה זֶה
דּוּמָה, לְמִי שְׁנַתְּפוֹן לְלַקֵּט תְּאֵנָה זֶה, וְלַקֵּט תְּאֵנָה אַחֲרָת, אוֹ לְמִי שְׁנַתְּפוֹן לְהַרְגֵן אֶת זֶה,
וְהֵרַג אֶת זֶה--שְׁהָרִי נַעֲשֵׂת מְלֹאכָה שְׁחֻשֵׁב לַעֲשׂוֹתָהּ.

יא אבל אם נתפון להדליק ראשונה, ולכבות שניה אחריה, ונהפך הדבר וכבה ראשונה, ואחר כך הדליק שניה אחריה--פטור. כפה זו והדליק זו בנשימה אחת, תיב--שאף על פי שלא הקדים ההדלקה, הרי לא אחר אותה, אלא שתיהן פאחת, ולפיכך תיב. וכן כל כיוצא בזה. וכל העושה מלאכה כמתעסק, ולא נתפון לה--פטור.

יב כל המתפון לעשות מלאכה, ונעשת ביותר על פונתו--תיב; בפחות מפונתו, פטור. כיצד: הרי שנתפון להוציא משא לאחריו ובא לו לפניו, תיב--שהרי נתפון לשמירה פחותה, ונעשת שמירה מעלה. אבל אם נתפון להוציא לפניו ובא לו לאחריו, פטור--שהרי נתפון להוציא בשמירה מעלה, והוציא בשמירה פחותה. וכן כל כיוצא בזה.

יג הנה חגור בסינר, והשליך המשא בין בשרו וחלוקו--בין שבא זה המשא שדרכו להוציאו בדרך הזאת לפניו, בין שבא לאחריו--תיב: שפן דרכו להיות חוזר.

יד כל המתפון לעשות מלאכה בשבת, והתחיל בה, ועשה פשעור--תיב, אף על פי שלא השלים כל המלאכה שנתפון להשלימה. כיצד: הרי שנתפון לכתב אגרת או שטר בשבת--אין אומרים לא יתחייב זה עד שישלים חפצו ויכתב כל האגרת, או כל השטר, אלא משיכתב שתי אותיות, יתחייב. וכן אם נתפון לארג בגד שלם--משיארג שני חוטין, יתחייב; ואף על פי שפונתו להשלים, הואיל ועשה פשעור בכונה, תיב. וכן כל כיוצא בזה.

טו כל מלאכה שהיחיד יכול לעשות אותה לבדו, ועשו אותה שנים בשתפות--בין שעשה זה מקצתה וזה מקצתה, כגון שעקר זה החפץ מרשות זו והניחו השני ברשות אחרת, בין שעשו אותה שניהם כאחד מתחלה ועד סוף, כגון שאחזו שניהם בקלמוס וכתבו או אחזו כפר והוציאוהו מרשות לרשות--הרי אלו פטורין.

טז ואם אין אחד מהן יכול לעשותה לבדו עד שיצטרפו, כגון שנים שאחזו קורה והוציאוה לרשות הרבים--הואיל ואין כוח באחד מהן לעשותה לבדו, ועשו אותה בשתפות מתחלה ועד סוף--שניהן חייבין, ושעור אחד לשניהן. הנה כוח באחד להוציא קורה זו לבדו, והשני אינו יכול להוציאה לבדו, ונשתתפו שניהם והוציאוה--זה שייכול, תיב; והשני מסיע הוא, ומסיע אינו תיב כלום. וכן כל כיוצא בזה.

יז כל המקלקליון, פטורין. כיצד: הרי שחבל בחברו או בבהמה דרך השחתה, וכן אם קרע בגדים או שרפן או שבר פלים דרך השחתה--הרי זה פטור; חפר גמה ואינו צריך אלא לעפרה, הרי זה מקלקל ופטור. אף על פי שעשה מלאכה, הואיל וכונתו לקלקל, פטור.

יח כל המקלקל על מנת לתקן, חייב. פיצד: הרי שפטר פדי לבנות במקומו, או שפחק פדי לכתב במקום שפחק, או שחפר גמה פדי לבנות בתוכה יסודות, וכל פיוצא בזה--חייב. ושעורו, כשעור המתקן.

יט כל העושה מלאכה בשבת, מקצתה בשגגה ומקצתה בזדון--בין שהזיד ולבסוף שגג, בין ששגג ולבסוף הזיד--פטור: עד שיעשה שעור המלאכה פלה מתחלה ועד סוף בזדון, ואחר כך יהיה חייב פרת וסקלה; או יעשהו פלו בשגגה מתחלה ועד סוף, ואחר כך יהיה חייב חטאת קבועה.

מסכת שבת פרק א

משנה א

יציאות השבת:

שתיים שהן ארבע בפנים,

ושתיים שהן ארבע בחוץ.

ביצד?

העני עומד בחוץ ובעל הבית בפנים;

פשט העני את ידו לפנים ונתן לתוך ידו של בעל הבית, או שנטל מתוכה והוציא-

העני חייב ובעל הבית פטור.

פשט בעל הבית את ידו לחוץ ונתן לתוך ידו של עני, או שנטל מתוכה והכניס-

בעל הבית חייב והעני פטור.

פשט העני את ידו לפנים ונטל בעל הבית מתוכה, או שנתן לתוכה והוציא-

שניהם פטורין.

פשט בעל הבית את ידו לחוץ ונטל העני מתוכה, או שנתן לתוכה והכניס-

שניהם פטורין.

מסכת שבת פרק א

משנה ב

לא יֵשֵׁב אָדָם לְפָנֵי הַסֵּפֶר סְמוּךְ לַמְּנַחָה, עַד שֶׁיִּתְפַּלֵּל.

לא יִכְנֹס אָדָם לְמַרְחָץ

וְלֹא לְבִרְסָקִי

וְלֹא לְאַכֵּל

וְלֹא לְדִין.

וְאִם הִתְחִילוּ,

אִין מִפְּסִיקִין.

מִפְּסִיקִין לְקִרוֹת קְרִיאַת שְׁמַע,

וְאִין מִפְּסִיקִין לְתַפְּלָה.

מסכת שבת פרק א

משנה ג

לא יֵצֵא הַתֵּיט בְּמַחְטוֹ סְמוּךְ לַחֲשֵׁכָה, **שָׁמָּא** יִשְׁכַּח וַיֵּצֵא;
וְלֹא הִלְבֵּלֵר בְּקִלְמוֹסוֹ.

וְלֹא יִפְלֶה אֶת פְּלִיו,
וְלֹא יִקְרָא לְאוֹר הַיָּר.

בְּאַמַּת אָמְרוּ,

"הַתֵּזֶן רוֹאֶה הֵיכָן הַתֵּינֻקוֹת קוֹרְאִים,

אָבֵל הוּא לֹא יִקְרָא."

כִּיּוֹצֵא בּוֹ,

"לֹא יֵאָכֵל הַזֵּב עִם הַזֵּבָה,

מִפְּנֵי הַרְגֵּל עֵבְרָה."

משנה ד

וְאֵלּוּ מִן הַהִלְכוֹת שֶׁאָמְרוּ בְּעֵלִית **חַנּוּכָּה בּוֹן תְּזַקֶּיָּה בּוֹן גְּרִיּוֹן** כְּשֶׁעָלוּ לְבַקְרוֹ.
נִמְנָנוּ וְרַבּוֹ בֵּית שְׁמַאי עַל בֵּית הַלֵּל, וְשִׁמוּנָה עֶשֶׂר דְּבָרִים גָּזְרוּ בּוֹ בַּיּוֹם.

מסכת שבת פרק א

משנה ה

בית שמאי אומרים, "אין שורין דיו וסממנים וכרשינים,

אָלָא כְּדֵי שְׂיִשְׁוּרוּ מִבְּעוֹד יוֹם."

ובית הלל מתירין.

משנה ו

בית שמאי אומרים, "אין נותנין אונין של פשתן לתוך התנור,

אָלָא כְּדֵי שְׂיִהְבִּילוּ מִבְּעוֹד יוֹם;

ולא את הצמר ליורה,

אָלָא כְּדֵי שְׂיִקְלֹט הָעֵין."

ובית הלל מתירין.

בית שמאי אומרים, "אין פורשין מצודות תיה ועופות ודגים,

אָלָא כְּדֵי שְׂיִצְוּדוּ מִבְּעוֹד יוֹם."

ובית הלל מתירין.

מסכת שבת פרק א

משנה ז

בית שמאי אומרים, "אין מוכרין לנכרי, ואין טוענין עמו, ואין מגביהין עליו, אלא כדי שיגיע למקום קרוב."

ובית הלל מתירין.

משנה ח

בית שמאי אומרים, "אין נותנין עורות לעבדן, ולא כלים לכובס נכרי,

אלא כדי שיעשו מבעוד יום;"

ובבבבבבבב בית הלל מתירין עם השמש.

משנה ט

אמר רבן שמעון בן גמליאל,

"נוהגין היו בית אבא שהיו נותנין כלי לבן לכובס נכרי שלשה ימים קודם לשבת."

ושוין אלו ואלו, שטוענין קורות בית הבד ועגולי הגת.

מסכת שבת פרק א

משנה י

אין צולין בַּשָּׁר, בַּצֶּל, וּבִיצָה,
אָלָא כְּדֵי שְׂיִצּוּלוּ מִבְּעוֹד יוֹם.

אין נוֹתְנִין פֶּת לַתְּנּוֹר עִם תְּשֻׁכָּה,
וְלֹא תִרְרָה עַל גְּבִי גְחָלִים,
אָלָא כְּדֵי שְׂיִקְרְמוּ פָּנֶיהָ מִבְּעוֹד יוֹם.
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר,

"כְּדֵי שְׂיִקְרָם הַתְּחַתּוֹן שְׁלֶה."

משנה יא

מִשְׁלִשְׁלִין אֶת הַפֶּסַח בַּתְּנּוֹר עִם תְּשֻׁכָּה.
וּמֵאַחֲזִין אֶת הָאוֹר בְּמְדוּרַת בֵּית הַמּוֹקֵד;
וּבְגִבּוּלִין— כְּדֵי שְׂיֵאָחֵז הָאוֹר בְּרֶבֶן.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, "בְּפִתְחֵי כָּל שְׁהוּא."

מסכת שבת פרק ב

משנה א

בְּמָה מְדֻלְקִין וּבְמָה אֵין מְדֻלְקִין?

אֵין מְדֻלְקִין לֹא בְּלֶכֶשׁ,

וְלֹא בְּחֶסֶן,

וְלֹא בְּכֶלֶךְ,

וְלֹא בְּפִתִּילַת הָאֵידֹן,

וְלֹא בְּפִתִּילַת הַמְדָבָר,

וְלֹא בִירוּקָה שֶׁעַל פְּנֵי הַמַּיִם;

וְלֹא בְּזֶפֶת,

וְלֹא בְּשֶׁוּה,

וְלֹא בְּשֶׁמֶן קִיק,

וְלֹא בְּשֶׁמֶן שְׂרָפָה,

וְלֹא בְּאַלְיָה,

וְלֹא בְּחֵלֶב.

בְּנֵחֹם הַמְדִי אֹמֵר, "מְדֻלְקִין בְּחֵלֶב מְבֻשָּׁל."

וְחֲכָמִים אֹמְרִים, "אֶחָד מְבֻשָּׁל וְאֶחָד שְׂאִינוּ מְבֻשָּׁל— אֵין מְדֻלְקִין בּוֹ."

מסכת שבת פרק ב

משנה ב

אין מדליקין בשמן שרפה ביום טוב.

רבי ישמעאל אומר,

"אין מדליקין בעטרון, מפני כבוד השבת."

וחכמים מתירין בכל השמנים:

בשמן שמשמן,

בשמן אגוזים,

בשמן צנונות,

בשמן דגים,

בשמן פקועות,

בעטרון ובגפט.

רבי טרפון אומר,

"אין מדליקין אלא בשמן זית בלבד."

מסכת שבת פרק ב

משנה ג

כָּל הַיּוֹצֵא מִן הָעֵץ אֵין מְדַלֵּקוֹ בּוֹ,

אֵלָא פְּשָׁתָן.

וְכָל הַיּוֹצֵא מִן הָעֵץ אֵינוֹ מְטַמֵּא טְמֵאת אֱהָלִים,

אֵלָא פְּשָׁתָן.

פְּתִילַת הַבְּגָד, שְׁקִפְלָה וְלֹא הַבְּהֵבָה—

רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר,

"טְמֵאתָ, וְאֵין מְדַלֵּקוֹ בָּהּ."

רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר,

"טְהוֹרָה, וּמְדַלֵּקוֹ בָּהּ."

מסכת שבת פרק ב

משנה ד

לא יקב אדם שפופרת של ביצה,

וימלאנה שמן,

ויתננה על פי הנר,

בשביל שתהא מנטפת, אפלו היא של חרס;

ורבי יהודה מתיר.

אבל אם חברה היוצר מתחלה – מתר, מפני שהוא כלי אחד.

לא ימלא אדם קערה של שמן,

ויתננה בצד הנר,

ויתן ראש הפתילה בתוכה,

בשביל שתהא שואבת.

ורבי יהודה מתיר.

מסכת שבת פרק ב

משנה ה

המככה את הגר,

מפני שהוא מתירא,

מפני גוים,

מפני לסטים,

מפני רוח רעה,

ואם בשביל החולה שיישן – פטור.

כחם על הגר,

כחם על השמן,

כחם על הפתילה – חייב.

ורבי יוסי פוטר בכלן, חוץ מן הפתילה, מפני שהוא עושה פתחם.

משנה ו

על שלש עבירות נשים מתות בשעת לדתן:

על שאינן זהירות בגדה, ובחלה, ובהדלקת הגר.

מסכת שבת פרק ב

משנה ז

נְשַׁלְשָׁה דְבָרִים צָרִיךְ אָדָם לומר בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ עָרֵב שֶׁבֶת עִם חַשְׁכָּה:
"עֲשֶׂרְתֶּם?" "עֲרַבְתֶּם?" "הִדְלִיקוּ אֶת הַנֵּר!"

סִפֵּק חַשְׁכָּה, סִפֵּק אֵין חַשְׁכָּה—

אֵין מְעַשְׂרִין אֶת הַוּדַאי,

וְאֵין מְטַבְּלִין אֶת הַכֵּלִים,

וְאֵין מְדַלִּיקִין אֶת הַנֵּרוֹת;

אָבֵל מְעַשְׂרִין אֶת הַדָּמַאי,

וּמְעַרְבִין, וְטוֹמְנִין אֶת הַחֲמִין.

מסכת שבת פרק ג

משנה א

פִּירָה שֶׁהִסִּיקוּהָ בַקֵּשׁ וּבִגְבָבָא – נוֹתְנִים עָלֶיהָ תְּבַשִּׁיל,
בְּגִפְתּוֹ וּבְעֵצִים – לֹא יִתֵּן עַד שְׂיִגְרוֹף, אוֹ עַד שְׂיִתֵּן אֶת הָאֶפֶר.

בֵּית שַׁמַּאי אוֹמְרִים, "חֲמִין אֶבֶל לֹא תְבַשִּׁיל."

וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים, "חֲמִין וְתְבַשִּׁיל."

בֵּית שַׁמַּאי אוֹמְרִים, "נוֹטְלִין אֶבֶל לֹא מִתְזִירִין."

וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים, "אַף מִתְזִירִין."

משנה ב

תַּנּוּר שֶׁהִסִּיקוּהוּ בַקֵּשׁ וּבִגְבָבָא – לֹא יִתֵּן בֵּין מִתּוֹכוֹ בֵּין מַעַל גַּבּוֹ.

כַּפֵּחַ שֶׁהִסִּיקוּהוּ בַקֵּשׁ וּבִגְבָבָא – הָרִי זֶה כְּפִירִים;

בְּגִפְתּוֹ וּבְעֵצִים – הָרִי הוּא כַתַּנּוּר.

מסכת שבת פרק ג

משנה ג

אין נותנין ביצה בצד המחם בשביל שתתגלגל.

ולא יפקיענה בסודריו;

ורבי יוסי מתיר.

ולא יטמיננה בחול ובאבק דרכים בשביל שתצלה.

משנה ד

מעשה שעשו אנשי טבריא, והביאו סילון של צונן לתוך אמה של חמין.

אמרו להן חכמים.

"אם בשבת, כחמין שהוחמו בשבת— אסורין ברחיצה ובשתיה,

ביום טוב, כחמין שהוחמו ביום טוב— אסורין ברחיצה ומתרין בשתיה."

מוליאר הגרופ, שותין הימנו בשבת.

אנטיכי, אף על פי שגרופה— אין שותין ממנה.

מסכת שבת פרק ג

משנה ה

המחם שפנהו— לא יתן לתוכו ציגן בשביל שיחמו;

אבל נותן הוא לתוכו,

או לתוך הכוס כדי להפשירו.

האלפס והקדרה שהעבירו מרתחיו—

לא יתן לתוכן תבלין;

אבל נותן הוא לתוך הקערה,

או לתוך התמחוי.

רבי יהודה אומר,

"לפל הוא נותן, חוץ מדבר שיש בו חמץ וציר."

מסכת שבת פרק ג

משנה ו

אין נותנין פְּלִי תַחַת הַגֵּר לְקַבֵּל בּוֹ אֶת הַשֶּׁמֶן.

וְאִם נִתְּנוּ מִבְּעוֹד יוֹם – מִתָּר.

וְאִין נִאֲוֹתִין מִמֶּנּוּ, לְפִי שְׂאִינּוֹ מִן הַמּוֹכֵן.

מְטַלְטְלִין גַּר חֲדָשׁ,

אָבֵל לֹא יִשֶּׁן.

רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר,

"כָּל הַגֵּרוֹת מְטַלְטְלִין,

חוּץ מִן הַגֵּר הַדּוֹלֵק בַּשַּׁבָּת."

נֹתְנִין פְּלִי תַחַת הַגֵּר לְקַבֵּל נִיצוּצוֹת;

וְלֹא יִתֵּן לְתוֹכּוֹ מַיִם, מִפְּנֵי שֶׁהוּא מְכַבֶּה.

מסכת שבת פרק ד

משנה א

בְּמָה טוֹמְנִין וּבְמָה אֵין טוֹמְנִין?

אֵין טוֹמְנִין

לֹא בַּגָּפֶת,

וְלֹא בַּזָּבֵל,

לֹא בַּמְלַח,

וְלֹא בַּסִּיד,

וְלֹא בַּחֹל, בֵּין לַחִים בֵּין יְבֻשִׁים;

לֹא בַּתְּכוֹן,

וְלֹא בַּזָּגִים,

וְלֹא בַּמוֹכִים,

וְלֹא בַּעֲשָׂבִים בְּזִמּוֹן שֶׁהוּא לַחִים,

אַבֵּל טוֹמְנִין בְּהוֹן כְּשֶׁהוּא יְבֻשִׁים.

טוֹמְנִין בַּכֶּסֶת,

וּבַפְּרוֹת,

בַּכֶּנֶפֶי יוֹנָה

ובנסורת של חרשים,
ובנערת של פשתן דקה.
רבי יהודה אוסר בדקה ומתיר בגסה.

משנה ב

טומגין בשלחין, ומטלטלין אותן,
בגזי צמר, ואין מטלטלין אותן.
פיצד הוא עושה? נוטל את הכסוי, והן נופלות.

רבי אלעזר בן עזריה אומר,
"קפה – מטה על צדה ונוטל,
שפא יטל ואינו יכול להחזיר."
וחכמים אומרים,
"נוטל ומחזיר."

לא כסהו מבעוד יום – לא יכסנו משתחשך.
כסהו ונתגלה – מתר לכסותו.
ממלא את הקיתון וגותן לתחת הכר או תחת הכסת.

מסכת שבת פרק ה

משנה א

בְּמָה בְּהֵמָה יוֹצֵאָה וּבְמָה אֵינָה יוֹצֵאָה?

יוֹצֵא הַגָּמֶל בְּאַפְסָר,

וְנֹאקָה בְּחֶטֶם,

וְלִבְדָּקִים בְּפֶרֶמְבִּיא,

וְסוֹס בְּשִׁיר,

וְכָל בְּעֵלֵי הַשִּׁיר יוֹצֵאִים בְּשִׁיר וְנִמְשָׁכִים בְּשִׁיר, וּמִזִּין עָלֶיהֶן, וְטוֹבְלִין בְּמִקְוֵהוֹ.

משנה ב

חֲמוֹר יוֹצֵא בְּמִרְדַּעַת, בְּזִמְן שֶׁהִיא קְשׁוּרָה לוֹ.

זָכָרִים יוֹצֵאִין לְבוּבִין;

רְחֵלוֹת יוֹצֵאוֹת שְׁחִיזוֹת, כְּבוֹלוֹת, וְכַבּוּנוֹת;

הָעֲזִים יוֹצֵאוֹת צְרוּרוֹת.

רַבִּי יוֹסִי

אוֹסֵר בְּכֶלֶן, חוּץ מִן הַרְחֵלִין הַכַּבּוּנוֹת.

רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר,

"עֲזִים יוֹצֵאוֹת צְרוּרוֹת לִיָּבֶשׁ, אֲבָל לֹא לְחֶלֶב."

מסכת שבת פרק ה

משנה ג

ובמה אינה יוצאה?

לא יצא גמל במטוטלת, לא עקוד, ולא רגול, וכן שאר כל הבהמות.

לא יקשר גמלים זה בזה וימשך.

אבל מכניס תבלים לתוך ידו וימשך, ובלבד שלא יכרך.

מסכת שבת פרק ה

משנה ד

אין תמור יוצא במרדעת, בזמן שאינה קשורה לו;
ולא בזוג, אף על פי שהוא פקוק; ולא בסלם שבצוארו, ולא ברצועה שברגלו.

ואין התרנגולין יוצאין בחוטין, ולא ברצועות שברגליהן;

ואין הזכרים יוצאין בעגלה שתחת האליה שלהן;

ואין הרחלים יוצאות תנונות;

ואין העגל יוצא בגימון,

ולא פרה בעור הקפד, ולא ברצועה שבין קרניה.

פרתו של רבי אלעזר בן עזריה היתה יוצאה ברצועה שבין קרניה,
שלא ברצון חכמים.

מסכת שבת פרק ו

משנה א

בְּמָה אִשָּׁה יּוֹצֵאָה וּבְמָה אֵינָה יּוֹצֵאָה?

לֹא תֵצֵא אִשָּׁה,

לֹא בְחוּטֵי צֶמֶר,

וְלֹא בְחוּטֵי פִשְׁתָּן,

וְלֹא בְרִצּוּעוֹת שְׁבִרְאִשָּׁה.

וְלֹא תִטְבֵּל בְּהֶן עַד שְׁתַּרְפֵּם.

וְלֹא בְטוֹטְפֹת,

וְלֹא בְסִנְבוּטֵין בְּזִמּוֹן שְׂאִינָן תְּפוּרִין.

וְלֹא בְכַבּוּל לְרִשׁוֹת הָרַבִּים.

וְלֹא בְעִיר שֶׁל זָהָב,

וְלֹא בְקִטְלָא,

וְלֹא בְנִזְמִים,

וְלֹא בְטַבַּעַת שְׂאִין עָלֶיהָ חוֹתֶם,

וְלֹא בְמַחַט שְׂאִינָה נְקוּבָה.

וְאִם יֵצֵאת, אֵינָה חִיבַת חֹטְאת.

מסכת שבת פרק ו

משנה ב

לא יצא האיש בסנדל המסמר,

ולא ביחיד בזמן שאין ברגלו מכה,

ולא בתפליו,

ולא בקמיע בזמן שאינו מן הממחה,

ולא בשריון,

ולא בקסדא,

ולא במגפיים.

ואם יצא, אינו תיב חטאת.

מסכת שבת פרק ו

משנה ג

לא תצא אִשָּׁה בְּמַחַט הַנְּקוּבָה,

ולא בְּטַבַּעַת שְׁיֵשׁ עָלֶיהָ חוֹתָם,

ולא בְּכַלְיָאָר,

ולא בְּכּוֹבֶלֶת,

ולא בְּצִלוּחִית שֶׁל פְּלִיטוֹן.

"וְאִם יִצְתָּהּ, תִּיבֶת חֲטָאת, " דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.

וְחֲכָמִים פּוֹטְרִין בְּכּוֹבֶלֶת וּבְצִלוּחִית שֶׁל פְּלִיטוֹן.

מסכת שבת פרק ו

משנה ד

לא יֵצֵא הָאִישׁ לֹא בְּסוּף,

וְלֹא בְּקֹשֶׁת,

וְלֹא בְּתָרִיס,

וְלֹא בְּאַלָּה,

וְלֹא בְּרִמָּח.

וְאִם יֵצֵא, חָיִב תְּטָאת.

רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר, "תִּכְשִׁיטִין הֵן לוֹ."

וְחֻכְמִים אוֹמְרִים, "אֵינֶן אֶלָּא לְגִנְאִי, שֶׁנֶּאֱמַר (ישעיה ב, ד): 'וְכִתְּתוּ חֲרֻבוֹתֵם לְאֲתִים וְחֲנִיתוֹתֵיהֶם לְמִזְמֵרוֹת, לֹא יִשָּׂא גּוֹי אֶל גּוֹי חֲרָב וְלֹא יִלְמְדוּ עוֹד מִלְחָמָה.'"

בִּירִית, טְהוֹרָה, וְיוֹצֵאִין בָּהּ בְּשַׁבָּת.

כְּבָלִים, טְמֵאִין, וְאֵין יוֹצֵאִין בָּהֶן בְּשַׁבָּת.

מסכת שבת פרק ו

משנה ה

יוצאה אשה בחוטי שער,

בין משלה בין משל חברתה בין משל בהמה;

ובטוטפת ובסנבוטין בזמן שהו תפורין,

בכבול ובפאה נכרית לחצר,

במוך שבאזנה, ובמוך שבסנדלה, ובמוך שהתקינה לנדתה;

בפליל, ובגרגיר מלח,

ובכל דבר שתמו לתוך פיה,

ובלבד שלא תמו לכתחלה בשבת.

ואם נפל, לא תחזיר.

שן תותבת ושן של זהב—

רבי מתיר,

וחכמים אוסרים.

מסכת שבת פרק ו

משנה ו

יוצאין בסלע שעל הצינית.

הבנות קטנות יוצאות בחוטין, ואפלו בקיסמין שבאזניהן.

ערביות יוצאות רעולות,

ומדיות פרופות.

וכל אדם, אלא שדברו חכמים בהוה.

משנה ז

פורפת על האבן ועל האגוז ועל המטבע, ובלבד שלא תפרף לכתחלה בשבת.

מסכת שבת פרק ו

משנה ח

"הקטע יוצא בקב שלו", דברי רבי מאיר.

ורבי יוסי אוסר.

ואם יש לו בית קבול פתותין—טמא.

סמוכות שלו—

טמאין מדרס,

ויוצאין בהן בשבת,

ונכנסין בהן בעזרה.

כסא וסמוכות שלו—

טמאין מדרס,

ואין יוצאין בהן בשבת,

ואין נכנסין בהן בעזרה.

אנקטמין—טהורין,

ואין יוצאין בהן.

מסכת שבת פרק ו

משנה ט

הבנים יוצאין בקשרים,

ובני מלכים בזוגין;

וכל אדם, אלא שדברו חכמים בהוה.

משנה י

"יוצאין בביצת החרגול,

ובישן שועל,

ובמסמר מן הצלוב, משום רפואה," דברי רבי מאיר.

ותכמים אומרים, "אף בחל אסור, משום דרכי האמורי."

מסכת שבת פרק ז

משנה א

כָּלֵל גְּדוֹל אָמְרוּ בַשַּׁבָּת,

"כָּל הַשּׁוֹכֵחַ עֶקֶר שַׁבָּת, וְעָשָׂה מְלָאכּוֹת הַרְבֵּה בַשַּׁבָּתוֹת הַרְבֵּה—

אֵינוֹ חַיֵּב אֶלָּא חֲטָאת אַחַת.

הַיּוֹדֵעַ עֶקֶר שַׁבָּת, וְעָשָׂה מְלָאכּוֹת הַרְבֵּה בַשַּׁבָּתוֹת הַרְבֵּה—

חַיֵּב עַל כָּל שַׁבָּת וְשַׁבָּת.

הַיּוֹדֵעַ שֶׁהוּא שַׁבָּת, וְעָשָׂה מְלָאכּוֹת הַרְבֵּה בַשַּׁבָּתוֹת הַרְבֵּה—

חַיֵּב עַל כָּל אֶב מְלָאכָה וּמְלָאכָה.

הָעוֹשֶׂה מְלָאכּוֹת הַרְבֵּה מֵעֵין מְלָאכָה אַחַת—

אֵינוֹ חַיֵּב אֶלָּא חֲטָאת אַחַת."

מסכת שבת פרק ז

משנה ב

אבות מלאכות ארבעים חסר אחת:

הזורע, והחורש, והקוצר,

והמעמר, הדש, והזורה,

הבורר, הטוחן, והמרקד,

והלש, והאופה.

הגוזז את הצמר, המלבנו, והמנפצו,

והצובעו, והטווה, והמסך,

והעושה שני בתי גירין,

והאורג שני חוטין,

והפוצע שני חוטין,

הקושר, והמתיר,

והתופר שתי תפירות.

הקורע על מנת

לתפור שתי תפירות.

מסכת שבת פרק ז

הַצָּד צָבִי, הַשּׁוֹחֵטוֹ, וְהַמְּפָשִׁיטוֹ,

הַמּוֹלְחוֹ, וְהַמְעַבֵּד אֶת עוֹרוֹ,

וְהַמּוֹחֵקוֹ, וְהַמְחַתְּכוֹ.

הַכּוֹתֵב שְׁתֵּי אוֹתִיּוֹת,

וְהַמּוֹחֵק עַל מְנַת

לְכַתֵּב שְׁתֵּי אוֹתִיּוֹת.

הַבּוֹנֵה, וְהַסּוֹתֵר, הַמְּכַבֵּה,

וְהַמְּבַעֵיר, הַמְּכַה בַּפְּטִישׁ.

הַמוֹצִיא מִרְשׁוֹת לְרִשׁוֹת.

הָרִי אֵלוֹ אָבוֹת מְלָאכּוֹת אַרְבָּעִים חָסֵר אֶחָת.

מסכת שבת פרק ז

משנה ג

ועוד כָּל אַחַר אָמְרוּ,

"כָּל הַכֹּשֶׁר לְהַצְנִיעַ וּמִצְנִיעִין כְּמוֹהוּ וְהוֹצִיאוּ בַשַּׁבָּת—

חַיֵּב עָלָיו חֲטָאת;

וְכָל שֶׁאֵינּוּ כֹּשֶׁר לְהַצְנִיעַ וְאֵין מִצְנִיעִין כְּמוֹהוּ וְהוֹצִיאוּ בַשַּׁבָּת—

אֵינוֹ חַיֵּב אֶלָּא הַמִּצְנִיעוֹ."

מסכת שבת פרק ז

משנה ד

המוציא תבן – כמלא פי פרה.

עצה – כמלא פי גמל.

עמיר – כמלא פי טלה.

עשבים – כמלא פי גדי.

עלי שום ועלי בצלים,

לחים – כגרוגרת,

יבשים – כמלא פי גדי.

ואין מצטרפין זה עם זה, מפני שלא שוו בשעוריהן.

המוציא אכלים כגרוגרת – תיב;

ומצטרפים זה עם זה, מפני ששוו בשעוריהן;

חוץ מקלפיהן וגרעיניהן ועקציהן וסבן ומרסנו.

רבי יהודה אומר, "חוץ מקלפי עדשים שמתבשלות עמהן."

מסכת שבת פרק ח

משנה א

המוציא יין – פְּדֵי מְזִיגַת הַכּוֹס.

חֶלֶב – פְּדֵי גְמִיעָה.

דְּבַשׁ – פְּדֵי לִתּוֹן עַל הַכֶּתִית.

שֶׁמֶן – פְּדֵי לְסוּךְ אֲבָר קָטָן.

מֵיִם – פְּדֵי לְשׁוּף בָּהֶם אֶת הַקִּילּוֹר.

וְשֶׁאֵר כָּל הַמְשָׁקִין – בְּרַבִּיעִית;

וְכָל הַשׁוֹפְכִין – בְּרַבִּיעִית.

רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, "כֵּלָן בְּרַבִּיעִית."

וְלֹא אָמְרוּ כָּל הַשְּׁעוּרִין הֵלְלוּ אֶלֶּא לְמַצְנִיעֵיהֶן.

מסכת שבת פרק ח

משנה ב

המוציא חבל— כְּדֵי לַעֲשׂוֹת אֶזְנֵן לַקֶּפֶה.

גַּמִּי— כְּדֵי לַעֲשׂוֹת תְּלָאֵי לְנִפְּה וְלַכְּבָרָה.

רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר,

"כְּדֵי לְטַל מִמֶּנּוּ מִדַּת מְנַעַל לְקָטָן.

נִיר— כְּדֵי לְכַתֵּב עָלָיו קֶשֶׁר מוֹכֶסִין.

וְהַמוֹצִיא קֶשֶׁר מוֹכֶסִין, חֵיב.

נִיר מְחוּק— כְּדֵי לְכַרֵךְ עַל פִּי צְלוּחִית קִטְנָה שֶׁל פְּלִיטוֹן."

משנה ג

עוֹר— כְּדֵי לַעֲשׂוֹת קַמִּיעַ.

קֶלֶף— כְּדֵי לְכַתֵּב עָלָיו פֶּרֶשָׁה קִטְנָה שֶׁבַתְּפִלִּין, שֶׁהִיא שְׁמַע יִשְׂרָאֵל.

דִּיּוֹ— כְּדֵי לְכַתֵּב שְׁתֵּי אוֹתִיּוֹת.

כְּחוּל— כְּדֵי לְכַחֵל עֵין אָחַת.

דָּבַק – כְּדֵי לְתַן בְּרֹאשׁ הַשְּׁבִיבֹת.

זָפַת וְגַפְרִית – כְּדֵי לַעֲשׂוֹת נֶקֶב.

שֶׁעוּה – כְּדֵי לְתַן עַל פִּי נֶקֶב קָטָן.

חֲרָסִית – כְּדֵי לַעֲשׂוֹת פִּי כּוֹר שֶׁל צוֹרְפֵי זָהָב.

רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר,

"כְּדֵי לַעֲשׂוֹת פְּטָפוּט."

סַבִּין – כְּדֵי לְתַן עַל פִּי כּוֹר שֶׁל צוֹרְפֵי זָהָב.

סִיד – כְּדֵי לְסוּד קְטָנָה שֶׁבַבְנוֹת."

רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר,

"כְּדֵי לַעֲשׂוֹת כְּלָכוּל."

רַבִּי נְחֶמְיָה אוֹמֵר,

"כְּדֵי לַעֲשׂוֹת אַנְדִּיפִי."

מסכת שבת פרק ח

משנה ה

אדמה—

"כחותם המרצופים, דברי רבי עקיבא.

ותכמים אומרים,

"כחותם האגרות."

זבל וחול הדק—

"כדי לזבל קלח של כרוב, דברי רבי עקיבא.

ותכמים אומרים,

"כדי לזבל כרישא."

חול הגס— כדי לתן על מלא כף סיד.

קנה— כדי לעשות קלמוס.

ואם היה עבה או מרסס—

כדי לבשל בו ביצה קלה שפביצים, טרופה ונתונה באלפס.

מסכת שבת פרק ח

משנה ו

עצם—

כְּדֵי לַעֲשׂוֹת תְּרוּד.

רַבִּי יְהוּדָה אָמַר,

"כְּדֵי לַעֲשׂוֹת מְמַנּוּ חָף.

זְכוּכִית—

כְּדֵי לְגַרֵר בּוֹ רֹאשׁ הַכְּרֶפֶר.

צָרוּר אוֹ אָבֶן—

כְּדֵי לְזַרֵק בְּעוֹף.

רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֵּר יַעֲקֹב אָמַר:

"כְּדֵי לְזַרֵק בַּבְּהֵמָה.

מסכת שבת פרק ח

משנה ז

חֶרֶס—

"כְּדֵי לְתַן בֵּין פְּצִים לְחֶבְרוֹ, דְּבַרֵּי רַבִּי יְהוּדָה.

רַבִּי מֵאִיר אָמַר,

"כְּדֵי לְחַתּוֹת בּוֹ אֶת הָאוֹר."

רַבִּי יוֹסִי אָמַר,

"כְּדֵי לְקַבֵּל בּוֹ רְבִיעִית."

אָמַר רַבִּי מֵאִיר, "אֵף עַל פִּי שְׂאִין רְאִיָּה לְדַבֵּר, זִכָּר לְדַבֵּר (ישעיה ל, יד):

וְלֹא יִמָּצֵא בְּמִכְתָּתוֹ חֶרֶשׁ לְחַתּוֹת אִישׁ מִיְקוּד."

אָמַר לוֹ רַבִּי יוֹסִי, "מִשֵּׁם רְאִיָּה?

וְלִחְשׁוֹף מִים מְגַבָּא."

מסכת שבת פרק ט

משנה א

אמר רבי עקיבא,

"מנין לעבודה זרה שמתמאה במשא כנדה?"

שנאמר (ישעיה ל, כב): 'תזרם כמו דוה צא תאמר לו.'

מה נדה מתמאה במשא, אף עבודה זרה מתמאה במשא."

משנה ב

מנין לספינה שהיא טהורה?

שנאמר (משלי ל, יט): "דרך אנפה בלב ים."

מנין לערוגה שהיא נשפה על נשפה טפחים שזורעין בתוכה תמשה זרעונין,

ארבעה בארבע רוחות הערוגה ואחד באמצע?

שנאמר (ישעיה סא, יא): "פי כארץ תוציא צמחה וכגנה זרועיה תצמית."

"זרעה" לא נאמר, אלא "זרועיה."

מסכת שבת פרק ט

משנה ג

מַנִּין לְפֹלֶטֶת שְׁכַבְתָּ זָרַע בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי שֶׁהִיא טְמֵאָה?
שֶׁנֶּאֱמַר (שמות יט, טו): "הָיוּ נְכוֹנִים לְשִׁלְשַׁת יָמִים."

מַנִּין שֶׁמֵרְחִיצִין אֶת הַמִּלָּה בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי שֶׁחַל לִהְיוֹת בַּשַּׁבָּת.
שֶׁנֶּאֱמַר (בראשית לד, כה): "וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי בַּהֵיוֹתָם כְּאָבִים."

מַנִּין שֶׁקוֹשְׁרִין לְשׁוֹן שֶׁל זְהוּרִית בְּרֹאשׁ שְׁעִיר הַמִּשְׁתַּלַּח?
שֶׁנֶּאֱמַר (ישעיה א, יח): "אִם יִהְיוּ חֲטָאֵיכֶם כַּשָּׁנִים כַּשָּׁלֵג יִלְבִּינוּ."

משנה ד

מַנִּין לְסִיכָה שֶׁהִיא כְּשִׁתְיָה בַּיּוֹם הַכַּפּוּרִים? אִם עַל פִּי שְׂאִין רְאִיָּה לְדָבָר, זָכָר לְדָבָר,
שֶׁנֶּאֱמַר (תהלים קט, יח): "וּתְבֹא כַמִּים בְּקִרְבּוֹ וְכִשְׁמֹן בְּעֵצְמוֹתָיו."

מסכת שבת פרק ט

משנה ה

המוציא עצים – פדי לבשל ביצה קלה;

תבלין – פדי לתבל ביצה קלה, ומצטרפין זה עם זה.

קלפי אגוזים, קלפי רמונים, אסטיס ופואה –

פדי לצבע בהן בגד קטן בסבכה.

מי רגלים, נתר ובורית, קמוניא ואשגל –

פדי לכבס בהן בגד קטן בסבכה.

רבי יהודה אומר,

"פדי להעביר על הפתם."

מסכת שבת פרק ט

משנה ו

פְּלֶפֶת – כָּל שֶׁהִיא.

וְעֵטְרוֹ – כָּל שֶׁהוּא.

מִיָּנִי בְּשָׁמַיִם

וּמִיָּנִי מִתְּכוּת – כָּל שֶׁהוּ.

מֵאֲבֵי הַמְּזִבַּח

וּמֵעַפְר הַמְּזִבַּח,

מִקָּק סְפָרִים

וּמִקָּק מְטַפְחוֹתֵיהֶם – כָּל שֶׁהוּ, שֶׁמְצַנִּיעִין אוֹתוֹן לְגַנְזוֹ.

רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר,

"אֵף הַמוֹצֵיא מִמְּשָׁמַיִם עֲבוּדָה זָרָה – כָּל שֶׁהוּא,

שֶׁנֶּאֱמַר (דְּבָרִים יג, יח): 'וְלֹא יִדְבַק בְּיָדְךָ מְאוּמָה מִן הַחֵרֶם.'"

מסכת שבת פרק ט

משנה ז

המוציא קפת הרוכלין, אף על פי שיש בה מינין הרבה – אינו תיב אלא תטאת אחת.

זרעוני גנה – פחות מכגרוגרת.

רבי יהודה בן בתירא אומר, "תמשה".

זרע קשואין – שנים,

זרע דלועין – שנים,

זרע פול המצרי – שנים.

תגב חי טהור – כל שהוא.

מת, כגרוגרת.

צפרת כרמים,

בין תיה בין מתה – כל שהיא, שמצניעין אותה לרפואה.

רבי יהודה אומר,

"אף המוציא תגב חי טמא – כל שהוא, שמצניעין אותו לקטן לשחוק בו."

מסכת שבת פרק י

משנה א

הַמְצַנִּיעַ לְזֶרַע וְלִדְגָמָא וְלִרְפוּאָה,
וְהוֹצִיאוֹ בַשַּׁבָּת— תְּיַב בְּכָל שָׁהוּא.
וְכָל אָדָם אֵין תְּיַב עָלָיו אֶלָּא כְּשֶׁעוֹרוֹ.
תְּזוּר וְהַכְּנִיסוֹ, אֵינּוּ תְּיַב עָלָיו אֶלָּא כְּשֶׁעוֹרוֹ.

משנה ב

הַמוֹצִיא אֶכְלִין וְנִתְּנָן עַל הָאֶסְקָפָה,
בֵּין שְׁתֵּזוּר וְהוֹצִיאוֹ בֵּין שְׁהוֹצִיאוֹ אַחֵר—
פְּטוּר, מִפְּנֵי שֶׁלֹּא עָשָׂה מְלֶאכֶתוֹ בְּבֵת אֶחָת.

קָפָה שְׁהִיא מְלֶאכֶה פְּרוּת וְנִתְּנָה עַל הָאֶסְקָפָה הַחִיצוֹנָה,
אִף עַל פִּי שָׂרֵב הַפְּרוּת מִבְּחוּץ—
פְּטוּר, עַד שִׁוּצִיא אֶת כָּל הַקָּפָה.

מסכת שבת פרק י

משנה ג

המוציא בין בימינו בין בשמאלו,

בתוך חיקו או על כתפו—

חייב, שכן משא בני קהת.

פלאחר ידו, ברגלו,

בפיו, ובמרפקו,

באזנו, בשערו,

ובפגדתו, ופיה למטה,

בין פגדתו לחלוקו,

ובשפת חלוקו,

במנעלו, בסנדלו—

פטור, שלא הוציא כדרך המוציאין.

מסכת שבת פרק י

משנה ד

המתכוון להוציא

לפניו ובא לו לאחריו – פטור;

לאחריו ובא לו לפניו – תיב.

באמת אמרו:

"האשה החוגרת בסינר בין מלפניה ובין מלאחריה –

תיבת, שפן ראוי להיות חוזר."

רבי יהודה אומר, "אף מקבלי פתקין."

מסכת שבת פרק י

משנה ה

המוציא כפר לרשות הרבים – תיב.

הוציאוהו שנים – פטורין.

לא יכל אֶחָד לְהוֹצִיאָו וְהוֹצִיאוּהוּ שָׁנַיִם – תיב;

ורבי שמעון פוטר.

המוציא אֶכְלִין פְּחוֹת מִפְּשֵׁעוֹר בְּכָלִי –

פטור אף על הכלי, שֶׁהַכָּלִי טְפִלָּה לוֹ;

אֵת הַחַי בַּמָּטָה –

פטור אף על המטה, שֶׁהַמָּטָה טְפִלָּה לוֹ.

אֵת הַמַּת בַּמָּטָה – תיב.

וכן כזית מן המת

וכזית מן הנבלה

וכעדשה מן השרץ – תיב.

ורבי שמעון פוטר.

מסכת שבת פרק י

משנה ו

הנוטל צפרניו זו בזו, או בלשניו,

וכן שערו,

וכן שפמו,

וכן זקנו,

וכן הגודלת,

וכן הכותלת,

וכן הפוקסת—

רבי אליעזר מתיב,

ותכמים אוסרין משום שבות.

התולש מעציץ נקוב— תיב,

ולשאינו נקוב— פטור.

ורבי שמעון פוטר בזה ובזה.

מסכת שבת פרק יא

משנה א

הזורק מרשות היחיד לרשות הרבים,
מרשות הרבים לרשות היחיד – תיב.

מרשות היחיד לרשות היחיד ורשות הרבים באמצע –

רבי עקיבא מתיב,

וחכמים פוטרין.

מסכת שבת פרק יא

משנה ב

פיצוד?

שְׁתֵּי גְזוּטָאוֹת זֶה כְּנֶגֶד זֶה בְּרֵשׁוֹת הָרִבִּים,

הַמּוֹשֵׁיט וְהַזּוֹרֵק מִזֶּה לְזֶה – פְּטוּר

הָיָה שְׁתֵּיהֶן בְּדִיּוּטָא אַחַת –

הַמּוֹשֵׁיט תָּיִב, וְהַזּוֹרֵק פְּטוּר, שְׁכַךְ הָיְתָה עֲבוֹדַת הַלְוִיִּם.

שְׁתֵּי עֲגָלוֹת זֶה אַחֵר זֶה בְּרֵשׁוֹת הָרִבִּים –

מוֹשֵׁיטִין הַקְּרָשִׁים מִזֶּה לְזֶה, אֲבָל לֹא זוֹרְקִין.

חֲלִית הַבּוֹר וְהַסֵּלַע שֶׁהֵן גְּבוּהֵין עֲשָׂרָה וְרִחְקָן אַרְבָּעָה –

הַנּוֹטֵל מֵהֶן וְהַנּוֹתֵן עַל גִּבּוֹן – תָּיִב;

פְּחוֹת מִכֶּן – פְּטוּר.

מסכת שבת פרק יא

משנה ג

הזורק ארבע אמות בפתל,

למעלה מעשרה טפחים – כזורק באויר,

למטה מעשרה טפחים – כזורק בארץ.

הזורק בארץ ארבע אמות – תיב.

זרק לתוך ארבע אמות, ונתגלגל חוץ לארבע אמות – פטור;

חוץ לארבע אמות, ונתגלגל לתוך ארבע אמות – תיב.

משנה ד

הזורק בים ארבע אמות – פטור.

אם היה רקק מים ורשות הרבים מהלכת בו,

הזורק לתוכו ארבע אמות – תיב.

וכמה הוא רקק מים? פחות מעשרה טפחים.

רקק מים ורשות הרבים מהלכת בו,

הזורק בתוכו ארבע אמות – תיב.

מסכת שבת פרק יא

משנה ה

הזורק מן הים ליבשה ומן היבשה לים,

ומן הים לספינה ומן הספינה לים,

ומן הספינה לחברתה— פטור.

ספינות קשורות זו בזו—

מטלטלין מזו לזו.

אם אינן קשורות, אף על פי שמקפות—

אין מטלטלין מזו לזו.

מסכת שבת פרק יא

משנה ו

הזורק וּנְזַכֵּר לְאַחַר שְׂיֻצְתָּהּ מִיָּדוֹ,

קְלָטָה אַחֵר,

קְלָטָה כָּלֵב,

אוּ שְׁנִשְׂרֻפָּה – פְּטוּר.

זָרֵק לַעֲשׂוֹת חֲבוּרָה,

בֵּין בָּאָדָם בֵּין בַּבְּהֵמָה,

וּנְזַכֵּר עַד שֶׁלֹּא נַעֲשִׂית חֲבוּרָה – פְּטוּר.

זֶה הַכֶּלֶל:

כָּל תִּיבֵי חֲטָאוֹת אֵינָן תִּיבִין,

עַד שֶׁתֵּהָא תַּחֲלָתָן וְסוּפָן שְׂגָגָה.

תַּחֲלָתָן שְׂגָגָה וְסוּפָן זָדוֹן,

תַּחֲלָתָן זָדוֹן וְסוּפָן שְׂגָגָה – פְּטוּרִין,

עַד שֶׁתֵּהָא תַּחֲלָתָן וְסוּפָן שְׂגָגָה.

מסכת שבת פרק יב

משנה א

הבונה כפה יבנה ויהא תיב?

הבונה כל שהוא,

והמסית והמכה בפטיש ובמעצד,

הקודח כל שהוא – תיב.

זה הפלל:

כל העושה מלאכה ומלאכתו מתקימת בשבת – תיב.

רבן שמעון בן גמליאל אומר,

"אף המכה בקרנס על הסדן בשעת מלאכה – תיב,

מפני שהוא כמתקן מלאכה."

מסכת שבת פרק יב

משנה ב

החורש כל שהוא,
המנפש, והמקרים,
והמזרד כל שהוא – תיב.

המלקט עצים:

אם לתקן – כל שהו,
אם להסיק – כדי לבשל ביצה קלה.

המלקט עשבים:

אם לתקן – כל שהוא,
אם לבהמה – כמלא פי הגדי.

מסכת שבת פרק יב

משנה ג

הכותב שתי אותיות,

בין בימינו בין בשמאלו,

בין מימין אחד בין משני שמות,

בין משני סממניו, בכל לשון – תיב.

אמר רבי יוסי,

"לא תיבו שתי אותיות אלא משום רושם,

שפך היו כותבין על קרשי המשכון, לידע איזהו בן זוגו."

אמר רבי,

"מצינו שם קטן מימין גדול:

שם משמעון ושמואל,

גח מנחור,

דן מדניאל,

גד מגדיאל."

מסכת שבת פרק יב

משנה ד

הכּוֹתֵב שְׁתֵּי אוֹתִיּוֹת בְּהֶעֱלֵם אֶחָד – תִּיב.

כָּתַב בְּדִיּוֹ, בְּסֵם,

בְּסִקְרָא, בְּקוּמוֹס וּבְקִנְקִנְתוֹם,

וּבְכָל דָּבָר שֶׁהוּא רוֹשֵׁם;

עַל שְׁנֵי כְּתָלֵי זְוִיּוֹת, וְעַל שְׁנֵי לוחֵי פְּנִקְס,

וְהֵן נִהְגִּין זֶה עִם זֶה – תִּיב.

הכּוֹתֵב עַל בְּשָׂרוֹ – תִּיב.

הַמְּסַרֵּט עַל בְּשָׂרוֹ –

רַבִּי אֱלִיעֶזֶר מְחַיֵּב חֲטָאֵת,

וְרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ פּוֹטֵר.

מסכת שבת פרק יב

משנה ה

כָּתַב בְּמִשְׁקֵינוּ, בְּמֵי פְרוֹת,
בְּאֵבֶק דְּרָכִים, בְּאֵבֶק הַסּוּפְרִים,
וּבְכֹל דְּבַר שֶׁאֵינוֹ מְתַקֵּים – פְּטוּר.

לְאַחַר יָדוֹ, בְּרִגְלוֹ, בְּפִיו וּבְמַרְפְּקוֹ;
כָּתַב אֹת אַחַת סְמוּךְ לַכָּתָב,
כָּתַב עַל גִּבֵּי כָתָב;

נִתְפָּוֵן לְכָתָב חַי"ת וְכָתַב שְׁנֵי זַיג"וֹן,
אֶחָד בְּאַרְצָא וְאֶחָד בְּקוֹרְהָ;
כָּתַב עַל שְׁנֵי כְתָלֵי הַבַּיִת,

עַל שְׁנֵי דְפֵי פְּנֻקָּס וְאֵין נִהְגִּין זֶה עִם זֶה – פְּטוּר.

כָּתַב אֹת אַחַת נוֹטְרִיקוֹן,

רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן בְּתִירָא מְחַיֵּב,

וְחֻכָּמִים פּוֹטְרִין.

מסכת שבת פרק יב

משנה ו

הכֹּתֵב שְׁתֵּי אוֹתִיּוֹת בְּשָׁנֵי הָעֵלְמוֹת,

אַחַת שְׁחֲרִית וְאַחַת בֵּין הָעֶרְבִים—

רָבֵן גַּמְלִיאֵל מְחַיֵּב,

וְחֻכְמִים פּוֹטְרִין.

מסכת שבת פרק יג

משנה א

רבי אליעזר אומר,

"האורג שלשה חוטין בתחלה ואחד על האריג— תיב."

ותכמים אומרים,

"בין בתחלה בין בסוף— שעורו שני חוטין."

משנה ב

העושה שני בתי גירין בגירין,

בקרוס, בנפה, בכברה ובסל— תיב.

והתופר שתי תפירות,

והקורע על מנת

לתפור שתי תפירות.

משנה ג

הקורע בתמתו ועל מתו,

וכל המקלקלין— פטורין.

והמקלקל על מנת לתקן— שעורו כמתקן.

מסכת שבת פרק יג

משנה ד

שְׁעוֹר הַמֵּלֶבֶן וְהַמְנִיץ וְהַצּוֹבֵעַ וְהַטּוֹהָ—

כְּמֵלֵא רֹחַב הַסֵּיט כְּפוּל.

וְהָאוֹרֵג שְׁנֵי חוּטִין—

שְׁעוֹרוֹ כְּמֵלֵא הַסֵּיט.

משנה ה

רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר,

"הָצֵד צְפוֹר לְמַגְדֵּל וְצָבִי לְבֵית— תִּיב."

וְתַכְמִּים אוֹמְרִים,

"צְפוֹר לְמַגְדֵּל, וְצָבִי לְבֵית וְלִחְצֵר וְלְבִיבְרִין."

רַבִּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר,

"לֹא כָּל הַבִּיבְרִין שְׁוִין."

זֶה הַפְּלֵל:

מְחַסֵּר צִידָה— פְּטוֹר,

וְשֹׂאֵינוֹ מְחַסֵּר צִידָה— תִּיב.

מסכת שבת פרק יג

משנה ו

צָבִי שְׁנֹכְנֵס לְבֵית

וְנֹעַל אֶחָד בְּפָנָיו – תִּיב.

נִעְלוּ שְׁנַיִם – פְּטוּרִין.

לֹא יִכַל אֶחָד לְנֹעַל,

וְנִעְלוּ שְׁנַיִם – תִּיבִין.

וְרַבִּי שְׁמַעוֹן פּוֹטֵר.

משנה ז

יֹשֵׁב הָאֶחָד עַל הַפֶּתַח וְלֹא מְלֹאָהוּ,

יֹשֵׁב הַשֵּׁנִי וּמְלֹאָהוּ – הַשֵּׁנִי תִיב.

יֹשֵׁב הָרֵאשׁוֹן עַל הַפֶּתַח וּמְלֹאָהוּ,

וּבֵּא הַשֵּׁנִי וַיֹּשֵׁב בְּצִדוֹ,

אִם עַל פִּי שְׁעֵמֶד הָרֵאשׁוֹן וְהִלֵּךְ לוֹ – הָרֵאשׁוֹן תִּיב, וְהַשֵּׁנִי פְטוּר.

הָא לְמַה זֶה דוּמָה? לְנוֹעַל אֶת בֵּיתוֹ לְשִׁמְרוֹ וְנִמְצָא צָבִי שְׁמוֹר בְּתוֹכוֹ.

מסכת שבת פרק יד

משנה א

שְׁמוֹנֵה עָרְצִים הָאֲמוּרִים בְּתוֹרָה,

הַצָּדוֹן וְהַחֹבֵל בְּהֵן – תִּיב,

וּשְׂאָר שְׂקָצִים וּרְמָשִׁים,

הַחֹבֵל בְּהֵן – פְּטוּר.

הַצָּדוֹן לְצַרְדֵּי – תִּיב;

שְׁלֵא לְצַרְדֵּי – פְּטוּר.

תִּיבָה וְעוֹף שֶׁבְּרִשׁוֹתוֹ,

הַצָּדוֹן פְּטוּר;

וְהַחֹבֵל בְּהֵן תִּיב.

מסכת שבת פרק יד

משנה ב

אין עושין הילמי בשבת,

אבל עושה הוא את מי המלח,

וטובל בקו פתו, ונותן לתוך התבשיל.

אמר רבי יוסי,

"והלוא הוא הילמי, בין מרבה ובין מועט?"

ואילו הן מי מלח המתרין:

נותן שמן בתחלה לתוך המים או לתוך המלח.

מסכת שבת פרק יד

משנה ג

אין אוכלין אֶזְבִּיּוֹן בַּשַּׁבָּת,

לְפִי נְשֵׂאֵינוּ מֵאֵכֶל בְּרִיאִים;

אֶבֶל אוֹכֵל הוּא אֶת יוֹעֵזֵר וְשׁוֹתֵה אֶבּוּבְרוּעָה.

כָּל הָאֹכְלִין אוֹכֵל אָדָם לְרַפּוּאָה,

וְכֹל הַמְשַׁקֵּין שׁוֹתֵה,

חוּץ מִמֵּי דְקָלִים וְכוּס עֲקָרִים,

מִפְּנֵי נְשֵׂהוּ לִירוּקָה;

אֶבֶל שׁוֹתֵה הוּא מִי דְקָלִים לְצַמָּאוֹ,

וְסֶךְ נְשֵׂמֵן עֲקָרִין שְׁלֵא לְרַפּוּאָה.

מסכת שבת פרק יד

משנה ד

החֹשֶׁשׁ בְּשִׁנּוֹ—

לא יִגְמַע בְּהֵן אֶת הַחֶמֶץ,

אָבֵל מְטִיבֵל הוּא כְּדַרְכּוֹ, וְאִם נִתְרַפָּא נִתְרַפָּא.

החֹשֶׁשׁ בְּמִתְנָיו—

לא יִסּוּךְ יֵין וְחֶמֶץ,

אָבֵל סֶךְ הוּא אֶת הַשֶּׁמֶן,

וְלֹא שֶׁמֶן וְרֵד.

בְּנֵי מְלָכִים סָכִין שֶׁמֶן וְרֵד עַל מְכוּתֵיהֶן, שֶׁכֵּן דְרָכָם לְסוּךְ בַּחֹל.

רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, "כָּל יִשְׂרָאֵל בְּנֵי מְלָכִים הֵם."

מסכת שבת פרק טו

משנה א

אלו קושרים שתיבין עליהן:

קושר הגמלין וקושר הספנין.

וכנים שיהוא תיב על קשויון כך הוא תיב על התיון.

רבי מאיר אומר,

"כל קושר שיהוא יכול להתירו באחת מידיו— אין תיבין עליו."

משנה ב

יש לך קושרים שאין תיבין עליהן,
פקושר הגמלין וכו' וקושר הספגין.

קושרת אשה מפתח חלוקה,

וחוטי סבכה ושל פסיקיא,

ורצועות מנעל וסנדל;

ונודות יין ושמן,

וקדרה של בשור.

רבי אליעזר בן יעקב אומר,

"קושרין לפני הבהמה בשביל שלא תצא."

קושרין דלי בפסיקיא, אבל לא בחבל;

רבי יהודה מתיר.

כלל אמר רבי יהודה,

"כל קושר שאינו של קימא, אין תיבין עליו."

מסכת שבת פרק טו

משנה ג

מְקַפְּלִין אֶת הַפְּלִים אֶפְלוּ אַרְבָּעָה וַחֲמִשָּׁה פְּעָמִים,
וּמְצִיעִין אֶת הַמְטוֹת מִלִּילֵי שַׁבַּת לַשַּׁבַּת,
אֲבָל לֹא מִשַּׁבַּת לְמוֹצָאֵי שַׁבַּת.

רַבִּי יִשְׁמַעֵאל אוֹמֵר,

"מְקַפְּלִין אֶת הַפְּלִים,

וּמְצִיעִין אֶת הַמְטוֹת, מִיּוֹם הַכְּפוּרִים לַשַּׁבַּת;

וְחֻלְבֵי שַׁבַּת קָרְבִּין בְּיוֹם הַכְּפוּרִים, אֲבָל לֹא שֶׁל יוֹם הַכְּפוּרִים בַּשַּׁבַּת."

רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר,

"לֹא שֶׁל שַׁבַּת קָרְבִּין בְּיוֹם הַכְּפוּרִים, וְלֹא שֶׁל יוֹם הַכְּפוּרִים קָרְבִּין בַּשַּׁבַּת."

מסכת שבת פרק טז

משנה א

כָּל פְּתָבֵי הַקֹּדֶשׁ מִצִּילִין אוֹתָן מִפְּנֵי הַדִּלְקָה,
בֵּין שְׁקוּרִין בָּהֶן וּבֵין שְׂאִין קוּרִין בָּהֶן.
וְאֵף עַל פִּי שְׁפָתוֹבָיִם בְּכָל לְשׁוֹן, טְעוּנִים גְּבִיזָה.

ומפני מה אין קורין בהן? מפני בטול בית המדרש.

מִצִּילִין תִּיק הַסֵּפֶר עִם הַסֵּפֶר,
וְתִיק הַתְּפִלִּין עִם הַתְּפִלִּין,
וְאֵף עַל פִּי שְׂיֵשׁ בְּתוֹכָן מְעוֹת.

וְלֵהִיכֹן מִצִּילִין אוֹתָן? לְמַבּוּי שְׂאִינוּ מְפֻלָּשׁ.
בֶּן בְּתִירָא אוֹמֵר, "אֵף לְמְפֻלָּשׁ."

מסכת שבת פרק טז

משנה ב

מצילין מזון שלש סעדות,

הראוי לאדם לאדם,

הראוי לבהמה לבהמה.

פיצד?

נפלה דלקה בלילי שבת—

מצילין מזון שלש סעדות;

בשחרית—

מצילין מזון שתי סעדות;

במנחה—

מזון סעדה אחת.

רבי יוסי אומר,

"לעולם מצילין מזון שלש סעדות."

מסכת שבת פרק טז

משנה ג

מצילין סל מלא כפרות,
ואף על פי שיש בו מאה סעודות,
ועגול של דבילה,
ותבית של יין.

אומר לאחרים: "בואו והצילו לכם!"
ואם היו פקחין, עושין עמו חשבון אחר השבת.

להיכן מצילין אותן? לחצר המערבת.
בן בתירא אומר, "אף לשאינה מערבת."

מסכת שבת פרק טז

משנה ד

וְלִשְׁמֹעַ מוֹצֵיא כָּל כְּלֵי תְּשֻׁמִּישׁוֹ,
וְלִבְשׁ כָּל מֵה שֶׁיֵּכֹּל לְבַשׁ,
וְעוֹטֵף כָּל מֵה שֶׁיֵּכֹּל לְעֹטֵף.

רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר,

"שְׂמוֹנֶה עָשָׂר כְּלִים.

וְחֹזֵר וְלִבְשׁ וּמוֹצֵיא,

וְאוֹמֵר לְאַחֲרֵיהֶם: 'בּוֹאוּ וְהַצִּילוּ עִמִּי!'"

מסכת שבת פרק טז

משנה ה

רבי שמעון בן גנס אומר,

"פורסין עור של גדי על גבי שדה, תבה, ומגדל,

שאחז בהן את האור, מפני שהוא מחרך.

ועושין מחצה בכל הפלים, בין מלאים בין ריקנים,

בשביל שלא תעבר הדלקה."

רבי יוסי אוסר בכלי חרס חדשים מלאין מים,

לפי שאין יכולין לקבל את האור,

והן מתבקעין ומכבין את הדלקה.

מסכת שבת פרק טז

משנה ו

נְכַרֵי שְׂבָא לְכַבּוֹת—

אֵין אוֹמְרִים לוֹ, "כִּפְהָ", וְ"אַל תִּכְכֶּה",

מִפְּנֵי שְׂאִין שְׁבִיתתו עֲלֵיהֶן;

אָבֵל קָטָן שְׂבָא לְכַבּוֹת—

אֵין שׁוֹמְעִין לוֹ,

מִפְּנֵי שְׁשִׁבִיתתו עֲלֵיהֶן.

משנה ז

כּוֹפִין קְעָרָה עַל גְּבֵי הַנֵּר,

בְּשִׁבִיל שְׁלֵא תֶאָחֵז בְּקוֹרָה,

וְעַל צוֹאָה שֶׁל קָטָן,

וְעַל עֶקְרֵב שְׁלֵא תִשָּׂךְ.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה,

"מַעֲשֶׂה בָּא לְפָנַי רַבּוֹ יוֹתֵנוּ בֶּן זַכַּאי בְּעֶרֶב, וְאָמַר, 'חֹשְׁשֵׁנִי לוֹ מִחֲטָאת.'"

מסכת שבת פרק טז

משנה ח

בְּכָרֵי שְׁהַדְלִיק אֶת הַנֵּר—
מִשְׁתַּמֵּשׁ לְאוּרוֹ יִשְׂרָאֵל;
אִם בְּשִׁבִיל יִשְׂרָאֵל— אָסוּר.

מִלֵּא מַיִם לְהַשְׁקוֹת בְּהֶמְתּוֹ—
מִשְׁקָה אַחֲרָיו יִשְׂרָאֵל;
וְאִם בְּשִׁבִיל יִשְׂרָאֵל— אָסוּר.

עֲשֵׂה גוֹי כְּבֶשׂ לֵירֵד בּוֹ,
יֵרֵד אַחֲרָיו יִשְׂרָאֵל;
וְאִם בְּשִׁבִיל יִשְׂרָאֵל, אָסוּר.

מֵעֲשֵׂה בְּרַבּוֹ גַּמְלִיאֵל וְזֻקְנִים שֶׁהָיוּ בָּאֵין בְּסִפִּינָה,
וְעֲשֵׂה גוֹי כְּבֶשׂ לֵירֵד בּוֹ,
וְיֵרְדוּ בּוֹ רַבּוֹ גַּמְלִיאֵל וְזֻקְנִים.

מסכת שבת פרק יז

משנה א

כָּל הַכֵּלִים נִטְלִין בַּשַּׁבָּת,

וְדִלְתוֹתֶיהֶן עֲמֻקָּהוּ,

אִם עַל פִּי שְׁנַת־פָּרְקוֹ בַּשַּׁבָּת;

שְׂאִינֹן דּוֹמִין לְדִלְתוֹת הַבַּיִת,

לְפִי שְׂאִינֹן מִן הַמּוֹכֵן.

מסכת שבת פרק יז

משנה ב

נוטל אדם קרנסי,

לפצע בו את האגוזים,

וקרדם,

לחתך את הדבילה,

מגרה,

לגרר בה את הגבינה,

מגרפה,

לגרף בה את הגרוגרות,

את הרחת ואת המזלג,

לתת עליו לקטון,

את הכוש ואת הכרפר,

לתחב בו,

מחט של יד,

לטל בה את הקוץ,

ושל סקאים,

לפתח בה את הדלת.

מסכת שבת פרק יז

משנה ג

קָנָה נֶשֶׁל זֵיתִים,

אִם יֵשׁ קֹשֶׁר בְּרֹאשׁוֹ—

מְקַבֵּל טְמֵאָה;

וְאִם לֹא—

אֵין מְקַבֵּל טְמֵאָה.

בֵּין כֶּךָ וּבֵין כֶּךָ— נֶטֶל בַּשַּׁבָּת.

משנה ד

רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר,

"כֹּל הַכֵּלִים נֶטְלִין,

חוּץ מִן הַמָּסַר הַגָּדוֹל וְיֵתֵד שֶׁל מַחְרָשָׁה.

כֹּל הַכֵּלִים נֶטְלִין,

לְצַרְךָ וְשֶׁלֹּא לְצַרְךָ."

רַבִּי נַחֲמִיָּה אוֹמֵר,

"אֵין נֶטְלִין אֶלָּא לְצַרְךָ."

מסכת שבת פרק יז

משנה ה

כָּל הַכֵּלִים הַנֶּטְלִין בַּשַּׁבָּת,

שְׁבִרֵיהֶן נֶטְלִין עִמָּהֶן,

וּבְלִבָּד שְׁיֵהִיו עוֹשִׂין מֵעֵין מְלֹאכָה:

שְׁבִרֵי עֲרֵבָה לְכִסּוֹת בִּקְוֹן אֶת פִּי הַחֲבִית,

שְׁבִרֵי זְכוּכִית לְכִסּוֹת בִּקְוֹן אֶת פִּי הַפֶּךְ.

רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר,

"וּבְלִבָּד שְׁיֵהִיו עוֹשִׂין מֵעֵין מְלֹאכְתָּן:

שְׁבִרֵי עֲרֵבָה לְצוּק לְתוֹכָן מִקְפָּה,

וְשֵׁל זְכוּכִית לְצוּק לְתוֹכָן שָׁמֹן."

מסכת שבת פרק יז

משנה ו

האבן שבקרויה,

אם ממלאין בה ואינה נופלת – ממלאין בה;

ואם לאו – אין ממלאין בה.

זמורה, שהיא קשורה בטפיח –

ממלאין בה בשבת.

משנה ז

פקק החלון,

רבי אליעזר אומר,

"בזמן שהוא קשור ותלוי – פוקקין בו;

ואם לאו – אין פוקקין בו."

ותכמים אומרים,

"בין כך ובין כך – פוקקין בו."

מסכת שבת פרק יז

משנה ח

כָּל כְּסוּיֵי הַכֵּלִים, שֵׁשׁ לָהֶם בֵּית אַחִיזָה – נְטָלִים בַּשַּׁבָּת.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי,

"בְּמָה דְּבָרִים אָמוּרִים?

בְּכִסּוּיֵי הַקְּרָקְעוֹת;

אָבֵל בְּכִסּוּיֵי הַכֵּלִים, בֵּין כֶּךָ וּבֵין כֶּךָ – נְטָלִים בַּשַּׁבָּת."

מסכת שבת פרק יח

משנה א

מִפְּנֵי אֶפְלוּ אַרְבַּע וְחֲמֵשׁ קִפּוֹת שֶׁל תְּבִין וְשֶׁל תְּבוּאָה,

מִפְּנֵי הָאוֹרְחִים, וּמִפְּנֵי בְּטוּל בֵּית הַמְּדֻרָּשׁ,

אֲבָל לֹא אֶת הָאוֹצָר.

מִפְּנֵי תְרוּמָה טְהוֹרָה, וּדְמַאי,

וּמַעֲשֵׂר רֵאשׁוֹן שֶׁנִּטְלָה תְרוּמָתוֹ,

וּמַעֲשֵׂר שְׁנִי וְהֶקְדָּשׁ שֶׁנִּפְדּוּ,

וְהַתְּרוּמוֹס הַיָּבֵשׁ, מִפְּנֵי שֶׁהוּא מֵאֲכָל לְעֻגִיּוֹת.

אֲבָל לֹא אֶת הַטָּבָל,

וְלֹא מַעֲשֵׂר רֵאשׁוֹן שֶׁלֹּא נִטְלָה תְרוּמָתוֹ,

וְלֹא אֶת מַעֲשֵׂר שְׁנִי וְהֶקְדָּשׁ שֶׁלֹּא נִפְדּוּ,

וְלֹא אֶת הַלּוּף, וְלֹא אֶת הַחֲרָדֵל.

רַבּוֹ שֶׁמֵּעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל

מִתִּיר בַּלּוּף, מִפְּנֵי שֶׁהוּא מֵאֲכָל עוֹרְבִין.

מסכת שבת פרק יח

משנה ב

חֲבִילֵי קֶשׁ, וְחֲבִילֵי עֲצִים, וְחֲבִילֵי זֶרְדִים,

אם התקינו למאכל בהמה—

מטלטלין אותן,

ואם לאו—

אין מטלטלין אותן.

כופין את הסל לפני האפרוחים, כדי שיעלו וירדו.

תרנגולת שברחה—

דוחין אותה עד שתכנס.

מדדין עגליו וסוּחִין ברשות הרבים.

אשה מדדה את בנה.

אמר רבי יהודה, "אימתי?"

בזמן שהוא נוטל אחת ומניח אחת,

אבל אם היה גורר, אסור."

מסכת שבת פרק יח

משנה ג

אין מִיִּלְדִּין אֶת הַבְּהֵמָה בְּיוֹם טוֹב,
אָבֵל מְסַעְדִּין.

וּמִיִּלְדִּין אֶת הָאִשָּׁה בַּשַּׁבָּת, וְקוֹרִין לָהּ תַּכְמָה מִמָּקוֹם לְמָקוֹם,
וּמַחֲלִין עָלֶיהָ אֶת הַשַּׁבָּת, וְקוֹשְׁרִין אֶת הַטְּבוֹר.
רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר,
"אֵף חוֹתְכִין."

וְכָל צָרְכֵי מִלָּה עוֹשִׂין בַּשַּׁבָּת.

מסכת שבת פרק יט

משנה א

רבי אליעזר אומר,

"אם לא הביא כלי מערב שבת—

מביאו בשבת מגלה.

ובסכנה—

מכסהו על פי עדים."

ועוד אומר רבי אליעזר,

"כורתים עצים לעשות פחמין ולעשות כלי ברזל."

כלל אומר רבי עקיבא,

"כל מלאכה שאפשר לעשותה מערב שבת—

אינה דוחה את השבת;

ושאי אפשר לעשותה מערב שבת—

דוחה את השבת."

מסכת שבת פרק יט

משנה ב

עוֹשִׂין כָּל צָרְכֵי מִילָה בַּשַּׁבָּת:
מוֹהֲלִין, וּפּוֹרְעִין, וּמוֹצְצִין,
וְנוֹתְנִין עָלֶיהָ אֶסְפְּלָגִית וְכַמוֹן.

אם לא שָׁחַק מֵעֶרֶב שַׁבָּת—
לוֹעֵס בְּשִׁנָּיו וְנוֹתֵן.

אם לא טָרַף יַיִן וְשִׁמּוֹן מֵעֶרֶב שַׁבָּת—
יִנְתֵּן זֶה בְּעֵצָמוֹ וְזֶה בְּעֵצָמוֹ.

וְאִין עוֹשִׂין לָהּ חֲלוּק לְכַתְּחֻלָּה,
אָבֵל כּוֹרֵךְ עָלֶיהָ סְמֵרְטוּט.

אם לא הִתְקִין מֵעֶרֶב שַׁבָּת—
כוֹרֵךְ עַל אֶצְבָּעוֹ וּמְבִיא, וְאֶפְלוֹ מְחַצֵּר אַחֲרָת.

מסכת שבת פרק יט

משנה ג

מְרַחֵצִין אֶת הַקֶּטָן,

בֵּין לְפָנֵי הַמִּלָּה, וּבֵין לְאַחַר הַמִּלָּה,

וּמְזַלְפִין עָלָיו בְּיָד, אֲבָל לֹא בְּכַלִּי.

רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן עֲזַרְיָה אוֹמֵר,

"מְרַחֵצִין אֶת הַקֶּטָן בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי שְׁחָל לְהִיּוֹת בַּשַּׁבָּת,

שֶׁנֶּאֱמַר (בראשית לד, כה) 'וַיְהִי בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי בְּהִיוֹתָם כְּאֲבִים."

סֵפֶק וְאַנְדְרוּגִינוֹס—

אִין מְחַלְלִין עָלָיו אֶת הַשַּׁבָּת;

וְרַבִּי יְהוּדָה מְתִיר בְּאַנְדְרוּגִינוֹס.

מסכת שבת פרק יט

משנה ד

מי שֶהָיוּ לוֹ שְׁנֵי תִּינוּקוֹת,

אָחַד לְמוֹל אַחַר הַשַּׁבָּת, וְאָחַד לְמוֹל בַּשַּׁבָּת,

וְשָׁכַח וּמָל אֶת אֶחָד הַשַּׁבָּת בַּשַּׁבָּת— תְּיַב.

אָחַד לְמוֹל בְּעֶרְבַּ שַׁבָּת וְאָחַד לְמוֹל בַּשַּׁבָּת,

וְשָׁכַח וּמָל אֶת אֶחָד עֶרְבַּ שַׁבָּת בַּשַּׁבָּת—

רַבִּי אֱלִיעֶזֶר מְחַיֵּב חֲטָאָת,

וְרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ פּוֹטֵר.

מסכת שבת פרק יט

משנה ה

קטן גמול:

לשמונה, לתשעה, ולעשרה, ולאחד עשר, ולשנים עשר, לא פחות ולא יותר.

הא כיצד?

פדרכו—

לשמונה.

גולד לבין השמשות—

גמול לתשעה.

בין השמשות של ערב שבת—

גמול לעשרה.

יום טוב לאחר שבת—

גמול לאחד עשר.

שני ימים טובים של ראש השנה—

גמול לשנים עשר.

קטן החולה—

אין מוהלן אותו עד שיבריא.

מסכת שבת פרק יט

משנה ו

אלו הן ציצין המעפבין את המילה:

בשר החופה את רב העטרה.

ואינו אוכל בתרומה.

ואם היה בעל בשר—

מתקנו מפני מראית העין.

מל ולא פרע את המילה—

כאלו לא מל.

מסכת שבת פרק כ

משנה א

רבי אליעזר אומר,

"תולין את המשמרת ביום טוב,

ונותנין לתלויה בשבת."

וחכמים אומרים,

"אין תולין את המשמרת ביום טוב,

ואין נותנין לתלויה בשבת,

אבל נותנין לתלויה ביום טוב."

מסכת שבת פרק כ

משנה ב

וְנוֹתְנִין מַיִם עַל גְּבֵי הַשְּׁמָרִים, בְּשָׂבִיל שְׂיִצְלוּ;
וּמְסַנְּנִין אֶת הַיַּיִן בְּסוּדָרִין, וּבְכַפֵּיפָה מְצָרִית;
וְנוֹתְנִין בֵּיצָה בְּמִסְנַנֵּת שֶׁל חֶרֶדֶל.
וְעוֹשִׂין אֲנוּמְלִין בַּשַּׁבָּת.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר,
"בַּשַּׁבָּת – בְּכּוֹס,
בְּיוֹם טוֹב – בְּלֶגֶן,
וּבְמוֹעֵד – בְּחֶבֶת."
רַבִּי צְדוּקָה אוֹמֵר, "הַכֹּל לְפִי הָאוֹרְחִין."

מסכת שבת פרק כ

משנה ג

אין שורין את החלתית בפושרין,
אבל נותן לתוך החמץ.

ואין שורין את הפרשיגין,
ולא שפין אותן,
אבל נותן לתוך הכברה או לתוך הפלפלה.

אין כוברין את התבן בכברה,
ולא יתננו על גבי מקום גבוה בשביל שירד המוצץ,
אבל נוטל הוא בכברה ונותן לתוך האבוס.

מסכת שבת פרק כ

משנה ד

"גורפין מלפני הפתם,

ומסלקין לצדדיו מפני הרעי," דברי רבי דוסא.

וחכמים אוסרין.

נוטלין מלפני בהמה זו ונותנין לפני בהמה זו בשבת.

מסכת שבת פרק כ

משנה ה

הקֹשׁ שְׁעַל גְּבִי הַמְטָה—

לֹא יִנְעָנְעוּ בִידּוֹ,

אֶלָּא מִנְעָנְעוּ בְּגוּפוֹ.

וְאִם הָיָה מֵאֵכֶל בְּהֵמָה,

אוֹ שֶׁהָיָה עָלָיו פֶּרֶא אוֹ סְדִין—

מִנְעָנְעוּ בִידּוֹ.

מִכְבֵּשׁ שֶׁל בְּעָלֵי בָתִּים— מִתִּירִין,

אֲבָל לֹא כוֹבְשִׁין,

וְשֶׁל כוֹבְסִין— לֹא יִגַּע בּוֹ.

רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר,

"אִם הָיָה מִתָּר מְעַרְבֵי שַׁבָּת—

מִתִּיר אֶת כָּלֹּו וְשׁוֹמְטוֹ."

מסכת שבת פרק כא

משנה א

נוטל אדם את בנו והאבן בידו,
וכלפלה והאבן בתוכה.

ומטלטלין תרומה טמאה עם הטְהוּרָה ועם החֵלִין.
רבי יהודה אומר: אף מעליו את המדמֶע בְּאֶחָד וּמֵאָה.

מסכת שבת פרק כא

משנה ב

הָאָבֹן שֶׁעַל פִּי הַחֲבִית—

מִטָּה עַל צְדָה וְהִיא נוֹפֶלֶת.

הִיתָה בֵּין הַחֲבִיּוֹת—

מִגְבִּיהָ וּמִטָּה עַל צְדָה וְהִיא נוֹפֶלֶת.

מְעוֹת שֶׁעַל הַפֶּר—

נוֹעֵר אֶת הַפֶּר וְהֵן נוֹפְלוֹת.

הִיתָה עָלָיו לְשִׁלְשֵׁת—

מְקַנְחָה בְּסִמְרִטוֹט.

הִיתָה שָׁל עוֹר—

נוֹתְנִין עָלֶיהָ מִים עַד שֶׁתִּכְלָה.

מסכת שבת פרק כא

משנה ג

בית שמאי אומרים, "מגביהין מן השלחן עצמות וקלפין."
ובית הלל אומרים, "נוטל את הטבילה כלה ומנערה."

מעבירין מלפני השלחן פרוורין פחות מפזית,
ושער של אפונין,
ושער של עדשים, מפני שהוא מאכל בהמה.

ספוג,

אם יש לו עור בית אחיזה—

מקנחין בו;

ואם לאו—

אין מקנחין בו.

ותכמים אומרים,

"בין כך ובין כך—

נטל בשבת, ואינו מקבל טמאה."

מסכת שבת פרק כב

משנה א

חֲבִית שֶׁנִּשְׁבְּרָה—

מְצִילִין הַיְמָנָה מְזוֹן שְׁלֵשׁ סְעֻדוֹת,
וְאוֹמֵר לְאַחֲרֵיהֶם: "בּוֹאוּ וְהַצִּילוּ לָכֶם!"
וּבְלִבֵּד שְׁלֵא יִסְפֹּג.

אֵין סוֹחֲטִין אֶת הַפְּרוֹת לְהוֹצִיא מֵהֶן מִשְׁקִין;
וְאֵם יֵצְאוּ מֵעֶצְמוֹן— אֶסוּרִין.

רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר,

"אֵם לְאוֹכְלֵין— הַיּוֹצֵא מֵהֶן מִתָּר,
וְאֵם לְמִשְׁקִין— הַיּוֹצֵא מֵהֶן אֶסוּר."

חִלוֹת דְּבַשׁ שֶׁרִסְקוֹן מֵעֶרֶב שַׁבָּת,

וְיֵצְאוּ מֵעֶצְמוֹן— אֶסוּרִין.

וְרַבִּי אֶלְיעֶזֶר מִתִּיר.

מסכת שבת פרק כב

משנה ב

כָּל שֶׁבֶא בַחֲמִין מְעַרְב לַשַּׁבָּת—
שׁוֹרִין אוֹתוֹ בַּחֲמִין בַּשַּׁבָּת;
וְכָל שֶׁלֹא בָא בַחֲמִין מְעַרְב לַשַּׁבָּת—
מְדִיחִין אוֹתוֹ בַּחֲמִין בַּשַּׁבָּת;
חוּץ מִן הַמְּלִיחַ הַיָּשׁוּ,
וְדָגִים מְלוּחִים קְטַנִּים,
וְקוּלֵיס הָאֶסְפָּגוֹן,
שֶׁהִדְחָתוּן זֶה הִיא גְמַר מְלֵאכָתוּן.

מסכת שבת פרק כב

משנה ג

שׁוֹבֵר אָדָם אֶת הַתְּבִית לְאֹכַל הַיְמִנָה גְרוּגְרוֹת,
וּבְלֶבֶד שָׁלֵא יִתְּפוֹן לַעֲשׂוֹת כְּלִי.

"וְאִין נוֹקְבִין מְגוּפָה שֶׁל תְּבִית," דְּבַרֵי רַבִּי יְהוּדָה.

וְתַכְמִיּוֹם מִתִּירִין.

וְלֹא יִקְבְּנָה מְצֻדָה.

וְאִם הִיְתָה נְקוּבָה, לֹא יִתֵּן עָלֶיהָ שְׁעוּהָ, מִפְּנֵי שֶׁהוּא מְמַרְחָ.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה,

"מַעֲשֵׂה בָּא לְפָנַי רַבּוֹן יוֹתֵנוּ בֶּן זַכָּאֵי בְּעֶרְבֵי, וְאָמַר, 'חֹשְׁשֵׁנִי לוֹ מִחֲטָאת.'"

מסכת שבת פרק כב

משנה ד

נוֹתְנִין תְּבַשִּׁיל לְתוֹךְ הַבּוֹר,

בְּשֶׁבִיל שְׂיֵהָא שְׁמוֹר,

וְאֵת הַמַּיִם הַיְפִיִּים בְּרָעִים,

בְּשֶׁבִיל שְׂיִצְנוֹ,

וְאֵת הַצּוֹנֵן בַּחֲמָה,

בְּשֶׁבִיל שְׂיַחֲמוּ.

מִי שֶׁנִּשְׂרָו כְּלָיו בַּדֶּרֶךְ בַּמַּיִם,

מְהֵלֶךְ בְּהֵן וְאִינוֹ חוֹשֵׁשׁ.

הַגִּיעַ לְחֶצֶר הַחֲצוֹנָה,

שׁוֹטְחֵן בַּחֲמָה, אֲבָל לֹא כֹנָגַד הָעַם.

מסכת שבת פרק כב

משנה ה

הָרוּחֵץ בְּמֵי מְעָרָה וּבְמֵי טְבַרְיָא וְנִסְתַּפְּג, אֶפְלוּ בְעֵשֶׂר אֲלֻנְטִיאוֹת—

לא יביאם בידו;

אֲבָל עֵשֶׂרָה בְּנֵי אָדָם מִסְתַּפְּגִין בְּאֲלֻנְטִית אַחַת פְּנִיָּהֶם יְדִיָּהֶם וְרַגְלֵיהֶם,

וּמְבִיאִין אוֹתָהּ בְּיָדָן.

מסכת שבת פרק כב

משנה ו

סָכִין וּמְשֻׁמְשֵׁין בְּבִגְיֵי מַעֲיִם,
אָבֵל לֹא מִתְעַמְלִין וְלֹא מִתְגַּרְדִּין.
אִין יוֹרְדִין לְקוֹרְדֵימָא,
וְאִין עוֹשִׂין אֶפְקֻטוּיָזִין,
וְאִין מְעַצְבִּין אֶת הַקָּטָן,
וְאִין מַחְזִירִין אֶת הַשֶּׁבֶר.

מִי שֶׁנִּפְרָקָה יָדוֹ וְרָגְלוֹ—

לֹא יִטְרַפֵּם בְּצוּנָן, אָבֵל רוֹחֵץ הוּא כְּדַרְכּוֹ,

וְאִם גִּתְרַפָּא גִתְרַפָּא.

מסכת שבת פרק כג

משנה א

שואל אדם מתברו כְּדֵי יֵין וְכֵדֵי שְׁמֶן,

וּבְלֶבֶד שְׁלֵא יֹאמֵר לוֹ הַלֹּוּנִי,

וְכֵן הָאִשָּׁה מִחֻבְרָתָהּ פְּכוּרוֹת.

וְאִם אֵינֶנּוּ מְאָמִינוּ—

מִנִּיחַ טְלִיתוֹ אֶצְלוֹ,

וְעוֹשֶׂה עֵמֹו חֻשְׁבוֹן לְאַחַר שַׁבָּת.

וְכֵן עָרַב פֶּסַח בִּירוּשָׁלַיִם שֶׁחֵל לְהִיּוֹת בַּשַּׁבָּת—

מִנִּיחַ טְלִיתוֹ אֶצְלוֹ, וְנוֹטֵל אֶת פֶּסָחוֹ,

וְעוֹשֶׂה עֵמֹו חֻשְׁבוֹן לְאַחַר יוֹם טוֹב.

מסכת שבת פרק כג

משנה ב

מוֹנֵה אָדָם אֶת אוֹרְחָיו וְאֶת פְּרָפוּרֹתָיו מִפִּיּוֹ, אֲבָל לֹא מִן הַכֶּתֶב.
וּמִפִּיּוֹ עִם בְּנָיו וְעִם בְּנֵי בֵיתוֹ עַל הַשְּׁלֶחֶן,
וּבְלִבָּד שֶׁלֹּא יִתְכַוֵּן לַעֲשׂוֹת מְנָה גְדוֹלָה כְּפִנְגֵּד קִטְנָה, מִשּׁוּם קִבְיָא.
וּמִטִּילִין חֲלָשִׁים עַל הַקְּדָשִׁים בְּיוֹם טוֹב, אֲבָל לֹא עַל הַמְּנוּת.

משנה ג

לֹא יִשְׁכַּר אָדָם פּוֹעֲלִים בַּשַּׁבָּת,
וְלֹא יֹאמֵר אָדָם לְחֻבְרוֹ לְשָׂכַר לוֹ פּוֹעֲלִים.
אֵין מְחַשְׁיָכִין עַל הַתְּחוּם לְשָׂכַר פּוֹעֲלִים וּלְהִבְיֵא פְרוֹת,
אֲבָל מְחַשְׁיָךְ הוּא לְשֹׁמֵר, וּמִבְּיֵא פְרוֹת בְּיָדוֹ.

כָּלֵל אָמַר אֲבָא שְׂאוּל,
"כָּל שְׂאֲנֵי זַכָּאֵי בְּאַמִּירְתּוֹ,
רְשָׁאֵי אֲנִי לְהַחְשִׁיךְ עָלָיו."

מסכת שבת פרק כג

משנה ד

מחשיבין על התחום לפקח על עסקי כלה,
ועל עסקי המית להביא לו ארון ותכריכין.

גוי ששהביא חלילין בשבת—

לא יספד בהן ישראל,

אלא אם כן באו ממקום קרוב.

עשו לו ארון,

וחפרו לו קבר—

יקבר בו ישראל;

ואם בשביל ישראל—

לא יקבר בו עולמית.

מסכת שבת פרק כג

משנה ה

עוֹשִׂין כָּל צָרְכֵי הַמֵּת:

סָכִין וּמְדִיחִין אוֹתוֹ,

וּבִלְבָד שֶׁלֹּא יִזְיִזוּ בוֹ אֶבֶר.

שׁוֹמְטִין אֶת הַפֶּר מִתְחַתָּיו,

וּמְטִילִין אוֹתוֹ עַל הַחֹל בְּשֶׁבִיל שְׂיֻמָּתוֹ.

קוֹשְׂרִים אֶת הַלְּחֵי,

לֹא שִׁיעֵלָה, אֶלֶּא שֶׁלֹּא יוֹסִיף.

וְכֵן קוֹרֵה שְׁנֵשְׁבֵרָה,

סוֹמְכִין אוֹתָהּ בְּסִפְסָל אוֹ בְּאַרְכּוֹת הַמָּטָה,

לֹא שִׁתְעֵלָה, אֶלֶּא שֶׁלֹּא תוֹסִיף.

אֵין מְעַמְצִין אֶת הַמֵּת בַּשַּׁבָּת,

וְלֹא בַחֵל עִם יְצִיאַת הַנֶּפֶשׁ.

וְהַמְעַמֵּץ עִם יְצִיאַת נֶפֶשׁ,

הָרִי זֶה שׁוֹפֵךְ דָּמִים.

מסכת שבת פרק כד

משנה א

מי שֶהֶחֱשִׁיךְ בְּדַרְךְ—

נותן פיסו לנכרי;

ואם אין עמו נכרי—

מניחו על התמור.

הגיע לְחֶצֶר הַחִיצוֹנָה—

נוטל את הפלים הנטלין בשבת;

ושאינו נטלין בשבת—

מתיר את החבלים, והשקין נופלין מאליהם.

מסכת שבת פרק כד

משנה ב

מתירין פקיעי עמיר לפני בהמה,
ומפספסים את הכפין, אבל לא את הזירין.

אין מרסקין:

לא את השחת, ולא את החרובין לפני בהמה, בין דקה בין גסה.
רבי יהודה מתיר בקרובין לדקה.

מסכת שבת פרק כד

משנה ג

אין אוֹבְסִין אֶת הַגָּמֶל,

וְלֹא דוֹרְסִין,

אֲבָל מְלַעֲיִטִין.

וְאִין מְמַרִים אֶת הָעֵגְלִים,

אֲבָל מְלַעֲיִטִין.

וּמְהַלְקִטִין לְתַרְנְגוּלִין,

וְנוֹתְנִין מַיִם לְמַרְסוֹ,

אֲבָל לֹא גוֹבְלִים.

וְאִין נוֹתְנִין מַיִם לְפָנֵי דְבוֹרִים וְלְפָנֵי יוֹנִים שְׂבִיבֹבָךְ,

אֲבָל נוֹתְנִין לְפָנֵי אֲזוּזִים וְתַרְנְגוּלִים וְלְפָנֵי יוֹנֵי הַרְדְּסִיּוֹת.

מסכת שבת פרק כד

משנה ד

מִחֲתָכִין אֶת הַדְּלוּעִין לְפָנֵי הַבְּהֵמָה,

וְאֶת הַנְּבֵלָה לְפָנֵי הַכְּלָבִים.

רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר,

"אִם לֹא הָיְתָה נְבֵלָה מְעַרְבַּב שַׁבַּת, אֲסוּרָה, לְפִי שְׂאִינָה מִן הַמוּכָן."

משנה ה

מְפִירִין גְּדָרִים בַּשַּׁבַּת, וְנֹשְׂאֵלִין לְדַבְרִים שֶׁהֵן לְצַרְךָ הַשַּׁבַּת.

פּוֹקְקִין אֶת הַמָּאוֹר, וּמוֹדְדִין אֶת הַמְּטָלִית וְאֶת הַמְּקוּנָה.

וּמַעֲשֶׂה בִימֵי אָבִיו שֶׁל רַבִּי צְדוּק וּבִימֵי אָבִיא שְׂאוּל בֶּן בְּטַנְיָה,

שֶׁפָּקְקוּ אֶת הַמָּאוֹר בְּטַפִּיחַ,

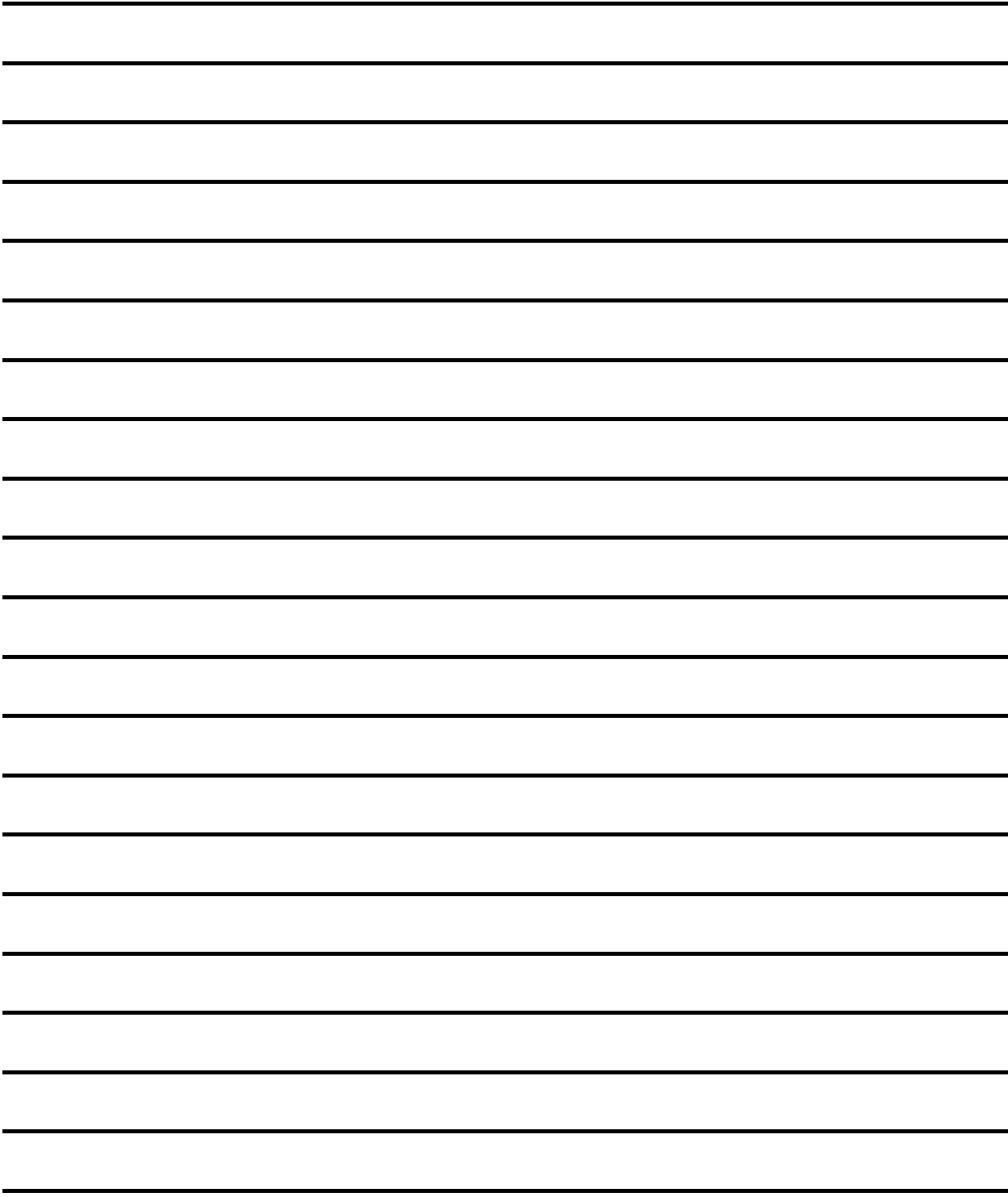
וְקִשְׂרוּ אֶת הַמְּקַדָּה בְּגָמִי, לֵידַע אִם יֵשׁ בְּגִיגִית פּוֹתַח טַפַּח אִם לֹא.

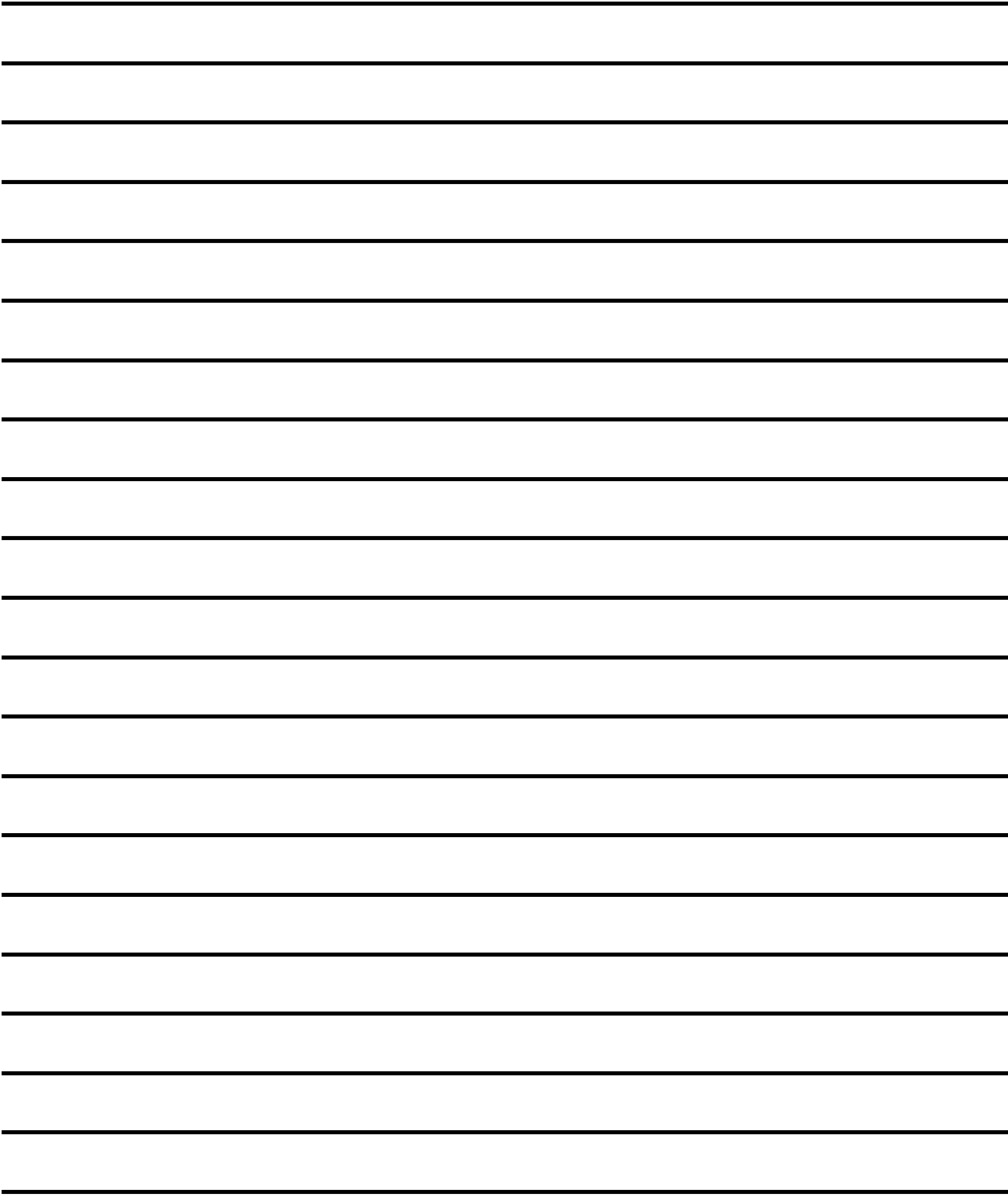
וּמַדְבְּרִיהֶן לְמַדְנוּ,

שֶׁפּוֹקְקִין, וּמוֹדְדִין,

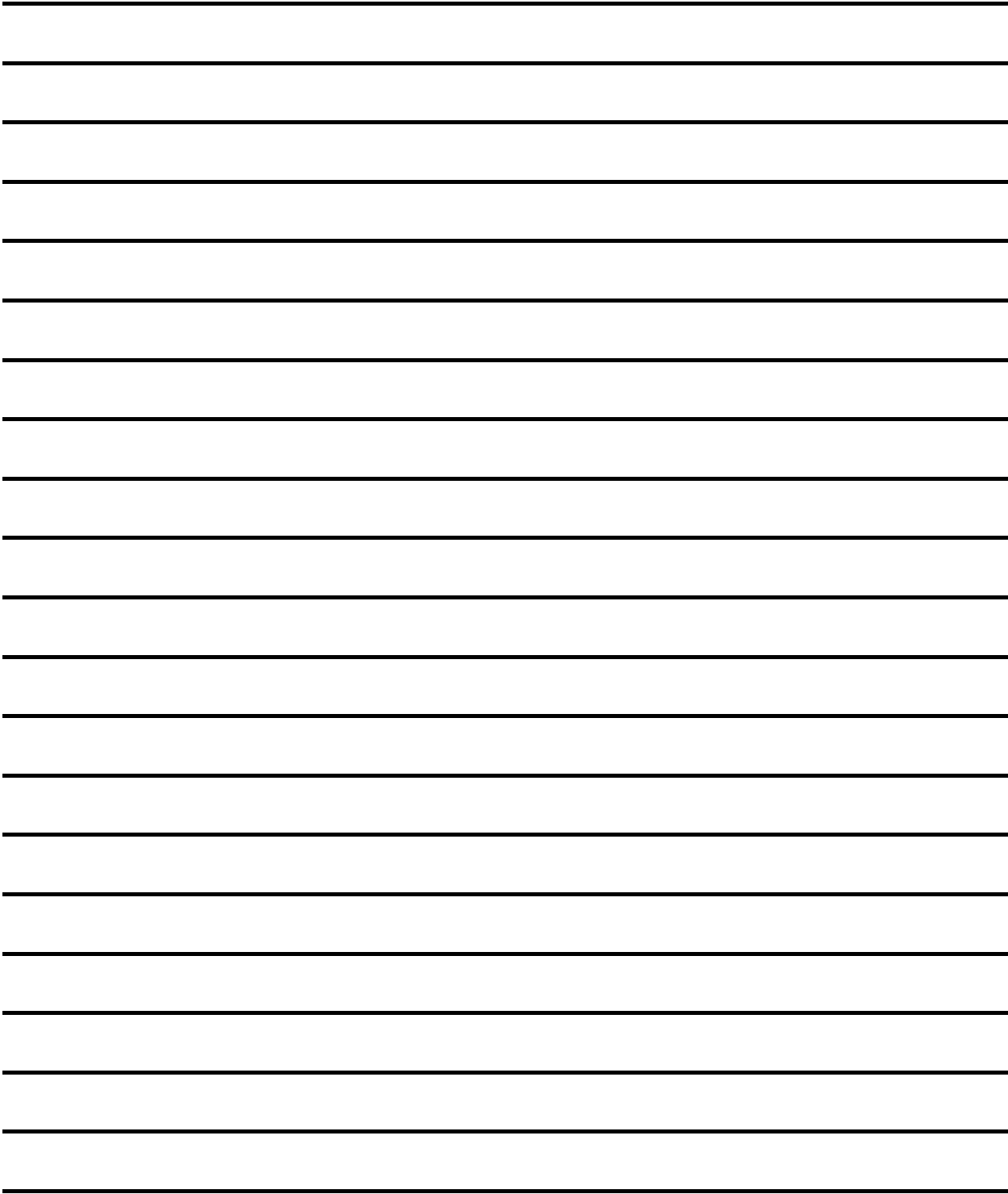
וְקוֹשְׂרֵין בַּשַּׁבַּת.

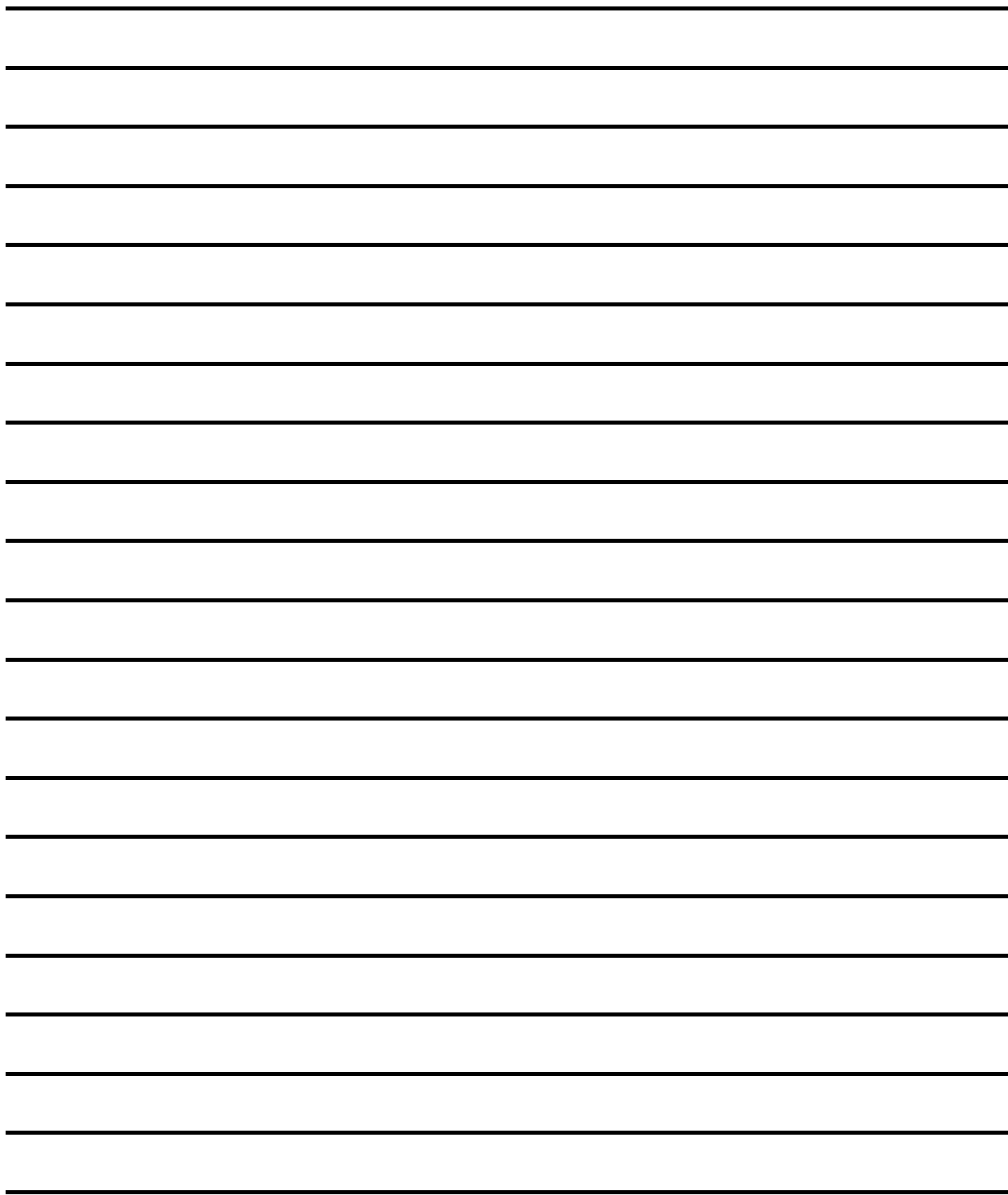
A series of 22 horizontal lines for writing.

A series of 20 horizontal black lines, evenly spaced, spanning most of the width of the page. These lines are intended for writing or drawing.

Ruled lines for writing.

